SAVA BOGASIU

RÂNDURI PRINTRE GÂNDURI

Dedic această carte
Preasfinţitului Părinte MACARIE,
Episcopul Ortodox Român al
Europei de Nord

Carte apărută cu sprijinul financiar al Primăriei
Municipiului Buzău și al Consiliului Municipal Buzău.

SAVA BOGASIU

RÂNDURI PRINTRE GÂNDURI

editgraph
Buzău, 2024

Culegere text: Lidia Dinu
Corectură: Lidia Dinu
Copertă: Valentina Bucur
Tehnoredactare: Romică Neagu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOGASIU, SAVA
Rânduri printre gânduri / Sava Bogasiu. - Buzău : Editgraph, 2024

ISBN 978-630-318-089-2

821.135.1

Tipărit la Editgraph Buzău
www.editgraph.ro

CUPRINS

PRECUVÂNTARE 7

ACATISTUL.....15
ADEVĂRUL 17
AMINTIRILE.....18
ASCEZA.....18
AVORTUL.....20
BASARABIA 21
BIBLIA.....22
BINECUVÂNTAREA.....22
BISERICA.....23
BOGĂȚIA.....28
BOTEZUL.....29
BUCUR CHIRIAC.....31
BUCURIA 32
BUNICII.....36
CARTEA.....37
CĂRȚILE LUI NICOLAE BULAT 38
CATEDRALA „SFÂNTUL SAVA DE LA BUZĂU” ..39
CĂSĂTORIA.....39
CERȘETORIA 41
COLIVA.....42
COMUNICAREA.....42
COMUNIUNEA 43
CONVERSAȚIA 43
COPIII.....45
COPILĂRIA.....51
CREDINȚA.....52
CREDINȚA ADEVĂRATĂ 54
CREȘTINII.....54
CRUCEA 55
CULTUL..... 56
CULTURA..... 57
DARUL 58
DEMNITATEA..... 58
DESĂVÂRȘIREA 60
DUHOVNICIA..... 60
DUHOVNICUL..... 61
DUMINICA 62
FAMILIA..... 63
FAPTA BUNĂ..... 66
FEMEIA 74
FEMEIA CREȘTINĂ..... 75
FEMEIA ÎNSĂRCINATĂ 76
FERICIREA..... 77
FLORILE 79
FRICA..... 82
FUNCȚIILE ÎNALTE.... 83
GÂNDURILE 85
GLOBALIZAREA..... 85
GRIGORE VIERU 86
ICOANA 89
IDEALURILE 90
IDENTITATEA 90
IERTAREA 93
INTERNETUL 93
ISPITELE..... 97
IUBIREA 97
ÎNGERII 100
ÎNTREBĂRILE 100
ÎNVIEREA 101
JERTFA..... 103
JUDECATA FINALĂ 105

LIBERTATEA.....105
LIMBA ROMÂNĂ.....106
LIMBILE STRĂINE.....107
LOGODNA 108
LUMINA 109
MAMA.....109
MARTIRIUL 112
MASS-MEDIA.....116
MÂNCAREA 117
MÂNTUIREA.....118
MIEZONOPTICA.....118
MOARTEA 120
MODELUL IISUS.....123
MONAHISMUL 124
MUNCA.....128
NAȘII.....129
NATURA.....130
NECAZURILE 134
NUMELE.....135
OMENIA 137
OMUL.....137
ORTODOXIA.....138
PARASTASELE 139
PATRIOTISMUL.....139
PĂCATUL.....140
PELERINAJUL.....142
POEȚII 142
POEZIA.....143
POLITICIENII.....144
POSTUL 145
PREOTUL.....146
PREOȚIA.....146
PRIETENIA.....147
PROHODIREA.....148
PSALTIREA 149
PURTAREA DE GRIJĂ A LUI DUMNEZEU 149
RAIUL..... 151
RĂUL 153
RĂZBOIUL 153
RECUNOȘTINȚA 154
RESPONSABILITATEA154
RUGĂCIUNEA LUI IISUS 155
RUGĂCIUNI / DESPRE RUGĂCIUNE . 157
SEMINARUL TEOLOGIC BUZĂU..... 165
SFÂNTA ÎMPĂRTĂȘANIE 166
SFÂNTUL SAVA DE LA BUZĂU..... 166
SFINTELE MOAȘTE..... 169
SFÂNTA LITURGHIE / SFINTELE SLUJBE..... 170
SFINȚENIA..... 172
SFINȚII..... 173
SINUCIDEREA..... 177
SITUAȚIA ACTUALĂ... 177
SOLIDARITATEA 184
SOȚUL 185
SPOVEDANIA 185
SUFERINȚA 186
TEOLOGIA..... 191
TIMPUL..... 191
UNIVERSUL 192
VIAȚA..... 192
VIAȚA LA ȚARĂ..... 194
NĂDEJDEA..... 199
ZÂMBETUL..... 199

PRECUVÂNTARE

Această carte: **RÂNDURI PRINTRE GÂNDURI** este continuarea firească a volumului: **GÂNDURI PRINTRE RÂNDURI**, apărută în anul 2013, în cadrul editurii Editgraph la Buzău. Ambele lucrări cuprind **maxime și cugetări din cele 50 de lucrări scrise de mine până în prezent,** spre slava bunului DUMNEZEU. Ele au fost selectate de către inimoasa bibliotecară LIDIA DINU în ordine alfabetică, din opera mea scrisă.

În aceste cugetări, aforisme inspirate am căutat să sintetizez gândirea mea de viață, cugetul meu, simțirea și credința mea în DUMNEZEU, care este o Persoană vie, dragostea mea față de IISUS HRISTOS și de Evanghelia Sa, atașamentul meu față de valorile spirituale, naționale și culturale ale neamului nostru românesc; iubirea mea față de Patrie, de Biserică și de Familie.

Aceste două cărți: RÂNDURI PRINTRE GÂNDURI și GÂNDURI PRINTRE RÂNDURI

formează un tot unitar: esența gândirii și a mărturisirii mele personale pe care o expun public. M-am străduit, după putere, să mă inspir mereu doar din SFÂNTA SCRIPTURĂ și din SFÂNTA TRADIȚIE; să mă bazez pe scrierile SFINȚILOR PĂRINȚI AI BISERICII ORTODOXE, pe lectura cărților din Literatura Română, cât și cea universală; de asemenea, din discuțiile mele cu cei care mă înconjoară și care mi-au pus tot felul de întrebări firești despre orice temă, cu care ei se confruntă în viață.

Cugetările mele nu sunt literă de lege; nu sunt normative, ci doar exprimări personale despre teme și subiecte diferite. Dacă am supărat pe cineva cu vreo cugetare sau exprimare, îmi cer iertare și bunul DUMNEZEU să-l înțelepțească ca să descopere de la alții răspunsuri în gânduri mai bune, care să le aducă pace și bucurie în inimă.

Binecuvântare și bucurie sfântă tuturor celor care vor avea răbdarea să citească această carte de la A la Z; dacă nu, măcar selectiv, doar ceea ce îi interesează.

MARE ESTE DUMNEZEU!

1 iunie 2024, Ziua Internațională a Copilului

Sava BOGASIU

Fiecare carte din cele 23 va avea un număr în ordinea cronologică a cărţilor:

1 – **SFINȚII BRÂNCOVENI, MARTIRI MĂRTURISITORI AI ORTODOXIEI ROMÂNEȘTI**
Buzău, Editura Editgraph, 2014.

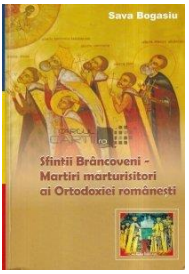

2 – **CREDINȚA ȘI DEMNITATEA SFINȚILOR BRÂNCOVENI ÎN FAȚA MORȚII**
Buzău, Editura Editgraph, 2014.

3 – **ULTIMA NOAPTE A SFINȚILOR BRÂNCOVENI**
Buzău, Editura Alpha MDN, 2014.

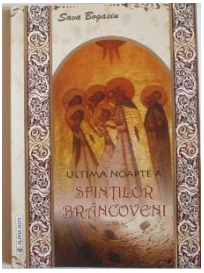

4 – **STIHURI BRÂNCOVENEȘTI**
Buzău, Editura Alpha MDN, 2014.

5 – **PATRIA ÎN OPERA LUI GRIGORE VIERU**
Buzău, Editura Alpha MDN, 2015.

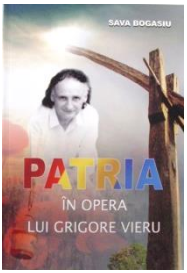

6 – **POETUL DE PE ARIPILE VULTURULUI - BUCUR CHIRIAC**
Buzău, Editura Editgraph, 2016.

7 – **SFINȚI CU NUMELE SAVA ÎN BISERICA ORTODOXĂ**
Buzău, Editura Editgraph, 2017.

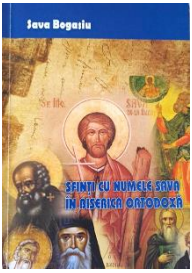

8 – **SFÂNTUL SAVA DE LA BUZĂU ÎNTR-UN ACATIST ÎNTREIT**
Buzău, Editura Alpha MDN, 2017.

9 – **ABECEDARUL MARII UNIRI**
Buzău, Editura Editgraph, 2018.

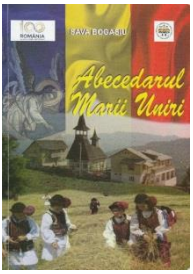

10 – **PELERINAJ DE SUFLET ÎN CAPADOCIA: PE URMELE SFÂNTULUI MUCENIC SAVA DE LA BUZĂU**
Buzău, Editura Editgraph, 2019.

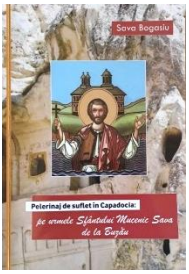

11 – **PELERINUL**
Buzău, Editura Alpha MDN, 2019.

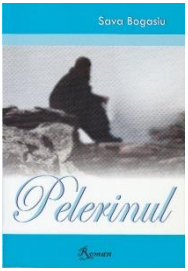

12 – **SFINȚI DIN CAPADOCIA CONTEMPORANI CU SFÂNTUL MUCENIC SAVA DE LA BUZĂU**
Buzău, Editura Editgraph, 2019.

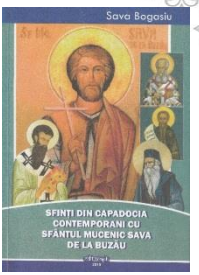

13 – **SCRISORI CĂTRE BUNUL DUMNEZEU**
Buzău, Editura Editgraph, 2020.

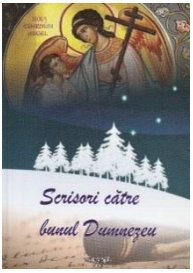

14 – **CREȘTINUL AUTENTIC DE ASTĂZI, UN MARTIR ÎN DEVENIRE**
Buzău, Editura Editgraph, 2020.

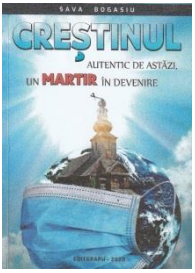

15 – **JURNALUL MEU CU SFÂNTUL SAVA DE LA BUZĂU.**
105 zile împreună cu și despre Sfântul Mucenic Sava de la Buzău: confesiuni, corespondență, experiențe duhovnicești, gânduri, dorințe etc.
Buzău, Editura Editgraph, 2020.

16 – **SIMONA, UN ÎNGER CARE ZBOARĂ**
Buzău, Editura Editgraph, 2022.

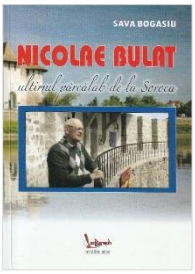

17 – **NICOLAE BULAT: ULTIMUL PÂRCĂLAB DE LA SOROCA**
Buzău, Editura Editgraph, 2022.

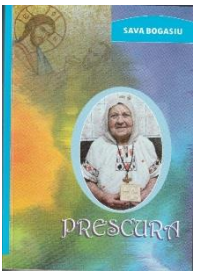

18 – **PRESCURA**
Buzău, Editura Alpha MDN, 2023.

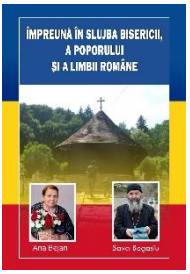

19 – (împreună cu Ana Bejan)
ÎMPREUNĂ ÎN SLUJBA BISERICII, A POPORULUI ȘI A LIMBII ROMÂNE
Buzău, Editura Editgraph, 2023.

20 – **PELERINAJ ÎN SERBIA PE URMELE SFINȚILOR**
Buzău, Editura Editgraph, 2023.

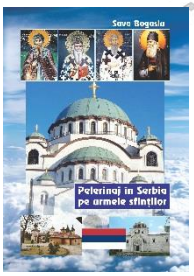

21 – **ALFABETUL FERICIRII VEȘNICE**
Buzău, Editura Editgraph, 2023.

22 – **DIALOGURI TAINICE LA UMBRA SEMINARULUI TEOLOGIC DIN BUZĂU**
Buzău, Editura Editgraph, 2023.

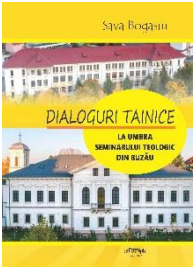

23 – **MANUALUL DE VIAȚĂ AL POETULUI GRIGORE VIERU**
Buzău, Editura Editgraph, 2024.

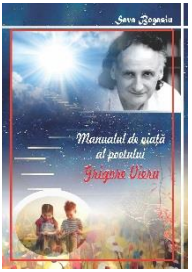

ACATISTUL

„Acatistul în sine este o rugăciune în formă de poezie liturgică, prin care cerem stăruitor ajutorul duhovnicesc al unui sfânt oarecare, ca să ne ducă dorințele noastre înaintea bunului Dumnezeu”.

(8, p. 35)

„Cu sfinții, ca unii care au trăit pe pământ printre noi, oamenii, avem o relație deosebită de prietenie, din punct de vedere sufletesc; îi simțim foarte aproape, ne înțeleg durerea, necazul, dorința, și de aceea apelăm la ei stăruitor prin această slujbă, numită generic Acatist”.

(8, p. 37)

„Ori de câte ori citim sau ascultăm un Acatist, ne bucurăm de bucuria sfinților. Slujba Acatistului nu face parte din Rânduiala tipiconală a celor șapte Laude și nici din celelalte slujbe religioase ale sărbătorilor creștine de peste an”.

(8, p. 45)

„Atunci când facem acatistul unui sfânt oarecare, este bine să avem în față și o icoană a sfântului, pentru a îi simți și mai mult prezența la rugăciunea noastră. Dacă avem posibilitate, putem aprinde o candelă sau o lumânare, iar de nu avem, atunci să aprindem și mai mult inima noastră cu credința vie și cu dragostea sfântă față de Dumnezeu”.

(8, p. 46)

„Rânduiala Acatistului o putem citi fiecare dintre noi acasă, în orice zi, atunci când avem evlavie și simțim nevoia de a intra în legătură vie cu un sfânt drag nouă”.

(8, p. 52)

„Fiecare Acatist este un îndemn, o chemare sfântă la bucurie, nu doar pentru sfântul pe care-l cinstim în mod deosebit prin această slujbă religioasă, ci și pentru noi, care citim sau ascultăm Acatistul”.

(8, p. 56)

ADEVĂRUL

„Adevărul te face fericit, îți dă multă lumină, încredere, putere. Adevărul te unește cu Dumnezeu. El este baza și existența acestui Univers în care noi, oamenii, trăim”.

(21, p. 9)

„Adevărul este ființial, e viu, este personal, trăiește. Acest Adevăr este Hristos, Care se trăiește și se mărturisește. Nu trebuie să ne pierdem timpul cu filozofia adevărului, ci să-l trăim și să-l mărturisim oriunde și oricând, cu toată ființa noastră”.

(21, p. 16)

„A spune adevărul cu riscul de a-ți fi îngrădită libertatea este o eliberare sufletească, o împăcare cu tine însuți, o stare de fericire interioară”.

(21, p. 17)

AMINTIRILE

„Amintirile sunt clopote de cristal ce bat la poarta uitării”.

(11, p. 157)

ASCEZA

„Pentru mulți creștini din vremea noastră, asceza nu mai are aceeași valoare teologică de altădată. Pentru a înțelege corect puterea și necesitatea ascezei creștine, trebuie să recitim cu luare aminte cărțile filocalice ale Sfinților Părinți”.

(14, p. 80)

„Asceza este un exercițiu care presupune perseverență, luptă, dorință de îmbunătățire spirituală. Nu putem înlocui asceza, în adevăratul ei înțeles, cu alte virtuți sau fapte omenești de natură fizică”.

(14, p. 81)

„Prin citirea vieților sfinților în fiecare zi, înțelegem mai bine valoarea ascezei pentru mântuire”.

(14, p. 81)

„Participarea activă la viața liturgică a Bisericii este cheia succesului pe drumul ascezei creștine”.

(14, p. 82)

„Asceza este singura cale care ne ajută la apropierea de Dumnezeu și înțelegerea nevoilor celor din jur”.

(14, p. 85)

„Asceza ne motivează și ne susține permanent în acest urcuș duhovnicesc care ne duce la vederea lui Dumnezeu”.

(14, p 87)

„Asceza și milostenia doar împreună ne duc la mântuire. Omul nu se poate mântui de unul singur. O pasăre nu poate zbura doar cu o singură aripă.

Avem mare nevoie de asceză și de milostenie, ca să zburăm spre cerul lui Dumnezeu”.

(14, p. 115)

„Oricine poate face asceză, adică să postească, să renunțe de bunăvoie la mâncare, băutură, îmbrăcăminte scumpă, distracții etc. Toate acestea presupun o cheltuială. Aceste costuri pot fi dirijate spre filantropie”.

(14, p. 115)

AVORTUL

„Un lucru nu l-am înțeles niciodată și acest lucru nu are nicio logică: cum poate totuși o mamă să-și avorteze propriii copii, să-i scoată ca pe niște cârpe din pântecele ei și să-i arunce la groapa de gunoi?!!! Mai mare crimă ca acestea nu există în acest Cosmos! Pământul e roșu de sângele sutelor de milioane de copii uciși fără nicio remușcare, ca și când ți-ai tăia unghiile de la mâini sau de la picioare...”.

(18, p. 139)

BASARABIA

„Basarabia face parte din mine; mă simt legat sufletește de Moldova lui Ștefan cel Mare și Sfânt. Cel mai greu, pentru mine, este drumul de acasă și până acasă: din România în Basarabia și invers. Oriunde aș fi, îmi este dor de «GRĂDINA MAICII DOMNULUI», unde încap ambele țări, deoarece ele au un singur tricolor, o singură rădăcină istorică și o mare dorință: să fie amândouă unite pe vecie”.

(17, p. 7)

„Basarabia este sufletul și inima mea. Oriunde merg în lume, peste mări și țări, vorbesc cu drag despre Basarabia și tuturor le spun că sunt sorocean, de pe malul Nistrului, de unde încep hotarele vechi ale României – Grădina Maicii Domnului”.

(19, p. 137)

BIBLIA

„E bine să citim din toată Biblia. Calea de căpetenie pentru descoperirea adevărului mântuitor este cercetarea Scripturilor inspirate de Dumnezeu, pentru că în ele ni s-au transmis atât poruncile privitoare la faptele noastre, cât și viețile fericiților bărbați care stau în fața noastră, vrednice de a fi imitate ca niște icoane vii ale vieţuirii în Dumnezeu. În Biblie află creștinul ca într-o farmacie leacul potrivit pentru boala lui. Un capitol citit din Sfânta Scriptură în fiecare zi este un medicament de care sufletul nostru are nevoie”.

(11, p. 141)

BINECUVÂNTAREA

„Binecuvântarea aduce luminarea minții, bună sporire în toate și multă putere. Nimic bun nu se face fără binecuvântare”.

(11, p. 43)

„În viață totul se face trainic și bine doar cu binecuvântarea lui Dumnezeu, pe care ne-o transmite direct și personal preotul”.

(18, p. 109)

BISERICA

„Biserica este altarul lui Dumnezeu, unde se aduce jertfa cea fără de sânge, Sfânta Liturghie. Patria este altarul ființei noastre naționale, pe care arde focul iubirii de neam și de legea străbună”.

(5, p. 64)

„Așa cum corabia merge pe mare, la fel Biserica este ca o corabie, care plutește pe marea acestei vieți pământești. Precum corabia, Biserica are pe cineva la cârmă: pe Mântuitorul Iisus Hristos. O corabie, atâta vreme cât plutește pe mare sau pe ocean, este expusă la tot felul de vânturi, furtuni, ploi abundente. La fel și Biserica este expusă la tot felul de persecuții, încercări, necazuri, ispite”.

(11, p. 85)

„Biserica, ca și corabie, se luptă să ne ducă pe toți la limanul mântuirii, la poarta Raiului”.

(11, p. 85)

După cum în corabia lui Noe au urcat diferite animale, unele sălbatice, dar care au trăit în armonie unele cu celelalte, și în Biserică, când cineva intră, trebuie să-și lase toate pornirile pătimașe, sălbatice, și să se roage în armonie cu ceilalți”.

(11, p. 86)

„Biserica este casa lui Dumnezeu și ca atare El nu ne poate îmbolnăvi. Dacă Îl scoatem pe Dumnezeu din Biserică, ea rămâne doar o simplă clădire, unde harul nu mai lucrează. Obrăznicia politicienilor a mers departe în viața Bisericii, deoarece a impus oprirea de la Împărtășanie, ca și când în Potir ar fi vin amestecat cu pâine sau sirop pentru copii. A primi indicații de la politicieni referitor la împărtășirea cu linguriță de unică folosință este o mare sfidare la adresa sfințeniei din Biserică”.

(14, p. 31)

„Suntem creștini și ne-am păstrat identitatea tocmai prin Biserica Ortodoxă, cu care ne-am identificat. Biserica face parte din noi, din ființa noastră. Ortodoxia este ADN-ul nostru, al românilor”.

(14, p. 32)

„Biserica are un mare rol în vindecarea bolilor sufletești. Preotul duhovnic nu poate fi înlocuit de nici un psiholog sau terapeut, oricât de specializat ar fi el. Aceste persoane te ascultă cu răbdare, îți dau sfaturi de specialitate, dar nu pot să îți transmită harul lui Dumnezeu, care ușurează sufletul”.

(14, p. 67)

„Biserica, în calitate de spațiu liturgic, devine un spital duhovnicesc, în care te vindeci de orice boală sufletească”.

(14, p. 67)

„Venim la Biserică să ne vindecăm de orice boală, să părăsim frica și să devenim mai buni, mai curajoși și luptători împotriva răului care ne dă târcoale”.

(14, p. 27)

„Biserica este « Casa lui Dumnezeu », deoarece El chiar locuiește în biserică. Dumnezeu nu stă în icoane, legat; El este liber, coboară, merge, se uită, ascultă, ne admiră sau se întristează când ne vede că venim la El « de formă », din interes, cu indiferență și cu necredință”.

(15, p. 37)

„Atunci când ne naștem, suntem aduși la Biserică, iar când trecem la cele veșnice, din nou rudele ne aduc la Biserică. Toate evenimentele importante din viața noastră le petrecem tot în Biserică. Fără Biserică nu putem face nimic bun, durabil și cu deschidere spre veșnicie. Biserica este sensul giratoriu de unde pornesc toate drumurile vieții noastre”.

(15, p. 110)

„Dacă Biserica ar fi fost o instituție lumească, înființată de preoți, ea ar fi dispărut de multă vreme. Ea este cu adevărat mâna lui Dumnezeu, puterea Lui pe pământ”.

(19, p. 139)

„Biserica are nevoie astăzi de preoți devotați pentru slujirea lui Dumnezeu și a oamenilor. Biserica are mare nevoie de creștini autentici, care să o facă vie. Oamenii din Biserică dau frumusețe și valoare. O catedrală fără credincioși este pustie. O biserică fără preot este fără har dumnezeiesc. O biserică puternică, sfântă este acolo unde este ierarhul, preotul și credincioșii, uniți într-un singur Potir".

(19, p. 140)

„Biserica este plină de îngeri la tot pasul. Așa cum văzduhul, iarna, este plin de fulgi de zăpadă care zburdă prin aer, la fel se mișcă îngerii prin Biserică".

(21, p. 24)

„Atâta vreme cât am Biserica ca pe o mamă și pe Dumnezeu ca Tată, nu-mi este frică în viață; mă simt în siguranță și am mare încredere în această luptă a vieții pământești".

(21, p. 25)

„Biserica are soluții de fericire pentru oricine din lumea aceasta. Ea ne arată adevărata fericire, care nu costă nimic”.

(21, p. 30)

„În Biserică am descoperit fericirea mea personală, precum și fericirea familiei mele. Prin Biserică am reușit să aduc multă fericire celor din jurul meu. Cu adevărat, Biserica este poarta fericirii veșnice”.

(21, p. 31)

BOGĂȚIA

„La ce folosește să ai funcții mari, dacă nu poți face lucruri bune, demne de răsplată veșnică?! La ce folosește să ai bogății, dar să trăiești în spaimă ca trădător?! Mai bine curat la inimă și culcat în paie, decât bogat și lăfăit în paturi de fildeș”.

(2, p. 27)

„Cu cât ai mai mult, cu atât și grijile sunt mai mari, și nu mai ai liniște nici ziua, nici noaptea”.

(2, p. 36)

„Cu siguranță acolo, sus, în ceruri, se află banca cea mai mare din lume, unde fiecare dintre noi își poate duce faptele cele bune ale milosteniei și ale zidirii de locașuri sfinte”.

(2, p. 48)

„Fără botezul creștin nu poți ajunge să te îmbogățești cu aurul credinței și al faptelor bune”.

(2, p. 50)

BOTEZUL

„Cea mai frumoasă zi din viața omului nu este nașterea lui pe acest pământ, nici căsătoria lui în această lume și nici plecarea lui dincolo, prin deces, ci ziua când el a fost botezat”.

(18, p. 46)

„Botezul este actul de identitate al spiritualității noastre și primirea cetățeniei noastre cerești”.

(18, p. 48)

„Rudeniile în Hristos sunt mai puternice decât cele de sânge. De exemplu, dacă la botez sunt încreștinați în aceeași apă un băiat și o fată, când devin mari de căsătorie, ei nu se pot lua împreună, deoarece prin botezul în aceeași apă ei au devenit frați de botez”.

(18, p. 52)

„Afundarea cu totul a copilului în apă de trei ori, în numele Sfintei Treimi, este momentul cel mai important din slujba botezului”.

(18, p. 53)

„Pentru mamă, cea mai mare bucurie este când ține în brațe un înger plin de lumina botezului”.

(18, p. 54)

BUCUR CHIRIAC

„Bucur Chiriac este un dar al bunului Dumnezeu, pe care ni l-a trimis în cetatea Buzăului, ca să-l avem pildă de omenie și de slujire a neamului românesc prin cultură”.

(6, p. 5)

„Toată viața, Bucur Chiriac a tânjit după mama lui. A iubit-o atât de mult, încât aproape de moarte, pe patul de suferință, o striga tot pe mama, ca să-i ușureze durerea despărțirii de această viață pământească”.

(6, p. 10)

„Opera sa este una de mărturisire a lui Dumnezeu, crezul lui în Înviere, bucuria lui de a trăi”.

(6, p. 79)

BUCURIA

„Bucuria în sine face parte din viața noastră pământească. Dumnezeu ne bucură cu multe bucurii binecuvântate: bucuria de a fi în viață, bucuria de a avea părinți, bucuria succesului în viață, bucuria pentru realizările celor din jurul nostru: familie, prieteni, colegi, rude etc. Toate acestea sunt bucurii firești, care țin de dimensiunea umană. Dar avem și alte temeiuri solide de bucurie, de natură spirituală, religioasă, și care nu se schimbă”.

(8, p. 72)

„Cea mai mare bucurie este că suntem copiii lui Dumnezeu, Care are grijă de noi și tot timpul ne ține în mâinile Sale sfinte”.

(8, p. 73)

„Bucuria și veselia sunt mereu împreună. Mântuitorul ne îndeamnă să le activăm pe amândouă, pentru a lua plată cerească: « Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri » (Matei 5, 12)”.

(8, p. 75)

„Oricine dintre noi, când se roagă cu toată ființa înaintea lui Dumnezeu, având ochii înlăcrimați de credință, trăiește în acele momente o stare de bucurie aducătoare de pace sufletească”.

(8, p. 76)

„Cine are credință puternică în Dumnezeu și crede în ajutorul sfinților când îi chemăm la rugăciune trebuie să fie un lucrător al bucuriei”.

(8, p. 76)

„Cu cât dăruim bucurie celor din jur, cu atât Dumnezeu înmulțește bucuria din sufletul nostru”.

(8, p. 77)

„Bucuria este cea mai bună mâncare care ține de foame. Toate să le faceți cu bucurie în viață! Orice ascultare, cu bucurie devine ușoară. Bucuria interioară ușurează greutățile vieții.

Bucuria nu este un sfat, o opțiune sau o alternativă, ci o poruncă divină. Bucuria este un cuvânt des folosit în Evanghelie de către Mântuitorul Hristos, precum și

în epistolele pauline. « Bucurați-vă pururea! », ne poruncește Sfântul Apostol Pavel (I Tesaloniceni 5, 16)”.

(11, p. 138)

„Cea mai mare bucurie, ca preot, o am când văd că o persoană trecută prin mari încercări zâmbește, râde și începe să iubească viața, cu toate bucuriile ei lăsate de bunul Dumnezeu”.

(14, p. 68)

„Numai în credința ortodoxă simți cu adevărat bucuria lăuntrică care se revarsă pe chipul nostru în exterior. Ferice de persoanele bucuroase! Bucuria este roada Duhului Sfânt”.

(15, p. 67)

„Noi nu mai știm să ne bucurăm. Avem 99 de motive să ne bucurăm din plin. O singură problemă, minoră, de sănătate, de familie, de serviciu uneori, ne anulează cele 99 de argumente de bucurie. Ce mare păcat!”.

(16, p. 45)

„Ești bucuros în măsura în care faci pe altul bucuros. Ca duhovnic, transmit mereu această bucurie haricã tuturor; îi îmbrățișez pe toți, plâng pe umărul lor, îi fac să râdă, să plece de la mine cu zâmbetul pe față. Abia atunci sunt și eu fericit”.

(16, p. 46)

„Dumnezeu știe să ofere bucurie oricui, chiar și când nu meritãm, pentru păcatele noastre din tinerețe”.

(18, p. 139)

„Când întâlnim o persoană veselă, bucuroasă, plină de lumină sufletească, înseamnă că ea este ortodoxă. Aceasta este esența Ortodoxiei: bucuria. Dimpotrivă, când vezi pe cineva mereu trist, negativist, acela este de altă religie; el protestează. Nu știe să se bucure”.

(19, p. 239)

BUNICII

„Bunicii știu să facă lumea din jurul nostru mai bună, mai blândă, mai caldă. Buneii sunt cele mai speciale persoane din viața nepoților”.

(18, p. 140)

„Noi, ca bunici, trebuie să recuperăm iubirea pe care nu am putut să o oferim copiilor noștri, din cauza serviciului, a timpului limitat. Acea dragoste o dăruim acum ca recompensă copiilor copiilor noștri”.

(18, p. 141)

„Bunicii devin implicați în viața nepoților când locuiesc împreună în aceeași casă. Devin mai activi, fac mai multă mișcare, se simt utili, se bucură că nu trăiesc degeaba în casă; viețuiesc în liniște, fără stres sau depresie din cauza singurătății lor”.

(18, p. 143)

„Bunicii îi ajută pe nepoți să cunoască adevărata istorie a familiei, povești despre familie, jocuri vechi de pe timpul bunicilor, când ei erau copii; de asemenea, ei pot învăța mai ușor credința și tradițiile sfinte, legate de marile sărbători creștine”.

(18, p. 144)

CARTEA

„Fiecare din noi lasă în urmă cuvinte orale ori scrise, ori și orale, și consemnate. Cele pe care le rostim zi de zi în relație cu cei din jur se uită foarte repede. Întotdeauna cuvintele scrise rămân după noi, uneori mii de ani, dacă sunt bine păstrate”.

(17, p. 37)

„Adevărații prieteni ai omului sunt cărțile. Ele nu te trădează. Cartea ține la noi, ne hrănește, ne luminează și ne învață ce să facem și cum să facem ca să devenim fericiți”.

(17, p. 38)

CĂRȚILE LUI NICOLAE BULAT

ÎN CĂUTAREA UNUI MARE EROU – GENERALUL STAN POETAȘ

„Cartea este plină de documente istorice și mărturii convingătoare despre acest mare erou, mult iubit de oștenii armatei române, precum și de basarabeni”.

(17, p. 41)

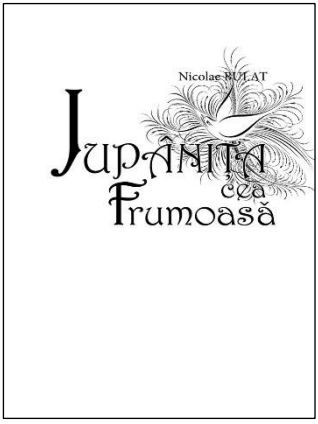

JUPÂNIȚA CEA FRUMOASĂ

„Lectura ei te inspiră și-ți odihnește sufletul, obosit de grijile acestei lumi aflate în mare viteză. Aici, în acest roman, timpul parcă stă pe loc, într-un prezent continuu, unde nimeni nu se grăbește; pentru că totul este plin de frumusețe, de lumină și de viață”.

(17, p. 43)

CATEDRALA „SFÂNTUL SAVA DE LA BUZĂU”

„Aici este sufletul meu, este inima mea, este viața mea de preot. Biserica este închinată Sfântului Sava, acest tânăr buzoian, ortodox, care a avut mare curaj să se lupte cu păgânii din acea vreme; pe unii chiar i-a convertit la Ortodoxie. Toată admirația pentru Sfântul mucenic Sava!”.

(15, p. 8)

CĂSĂTORIA

„Aceasta este normalitatea și sensul vieții aici pe pământ: căsătoria, adică încheierea unei familii prin cununia religioasă între un bărbat și o femeie. Punct. Altă căsătorie divină nu există. Doar diavolul inversează uneori partenerii: doi bărbați sau două femei care nu pot fi unite după Legea lui Dumnezeu”.

(18, p. 93)

„A fi bărbat căsătorit nu înseamnă a fi șef și a sta fără a face nimic în familie, după cum a fi soție nu înseamnă a fi servită la tavă și a aștepta ca soțul să-ți facă totul, ca semn de iubire. Viața de familie este o împreună-dăruire, slujire și iubire reciprocă fără reproșuri: care face mai mult în căsnicie? Dacă unul face mai mult, e semn că iubește mai mult. Ferice de acea persoană care dăruiește totul, fără să aștepte nimic de la celălalt!”.

(18, p. 94)

„Căsătoria nu se probează în pat, înainte de cununia religioasă. Actul sexual este interzis categoric înainte de nunta sfințită în biserică. Prietena sau prietenul nu este soție sau soț. În viață, cele mai multe divorțuri și probleme mari cu copiii se datorează concubinajului. Nu putem trece peste niște bariere pe care Dumnezeu le-a pus în viața omului”.

(18, p. 95)

„Căsătoria religioasă după regulile sfinte ale lui Dumnezeu nu se învechește și nu se demodează. Ea

este mereu sfântă, oriunde și oricând am vrea să întemeiem o familie spre slava lui Dumnezeu și bucuria noastră veșnică aici pe pământ și în lumea de dincolo”.

(18, p. 96)

CERȘETORIA

„Pe stradă întâlnim tot mai multe persoane care și-au făcut din cerșetorie un serviciu, de unde ies repede bani mulți, fără să depui efort fizic. Nu este rușinos să apelezi la cineva, să te ajute într-o situație dificilă. Este jenant să fii bun de muncă și să stai la cerșit”.

(14, p. 109)

„Un sărac adevărat nu este obraznic. Are bunul simț, vorbește cuviincios, așteaptă și se mulțumește cu ce primește, asemenea săracului Lazăr, care stătea la cerșit la poarta bogatului nemilostiv (Luca 6, 20-21)”.

(14, p. 110)

„La prima vedere, când apare o persoană nevoiașă în calea noastră, o ajutăm fără multe întrebări, dar, dacă ea devine obraznică și stă la cerșit, nu putem fi indiferenți și nu putem să o ajutăm la infinit”.

(14, p. 113)

COLIVA

„Coliva pe care o legănăm la înmormântare sau la parastas semnifică sufletul omului care este ca un copilaș ce trebuie legănat ușor, deoarece moartea în sine este o adormire, o ațipire și nu o dispariție tragică”.

(19, p. 246)

COMUNICAREA

„Pentru a fi sănătoși sufletește și a avea mereu o stare pozitivă în gândire, noi trebuie să comunicăm în primul rând cu Dumnezeu prin rugăciune, cu noi înșine prin gânduri și mai ales cu cei din jurul nostru prin cuvinte”.

(22, p. 21)

„Orice întâlnire cu cineva te odihnește, te bucură și-ți creează o atmosferă de neuitat. Să evităm pe cât posibil vorbirea « online » și să acceptăm mereu a fi față în față cu persoana cu care trebuie să dialogăm. La o astfel de întâlnire și Dumnezeu stă de vorbă cu noi”.

(22, p. 32)

COMUNIUNEA

„Devii popular și apropiat într-o comunitate doar prin comuniune, dăruire și prezență activă, vie la orice activitate. Toate în viață le facem doar cu oamenii: fie naștere, botez, nuntă sau înmormântare, clacă, șezătoare etc.”.

(18, p. 48)

CONVERSAȚIA

„Persoana de lângă noi se deschide sufletește într-o conversație în funcție de felul cum o tratăm,

de atenția pe care i-o acordăm și de dragostea pe care i-o purtăm”.

(22, p. 23)

„În arta conversației trebuie să ținem cont și de mimica feței: să avem un chip luminos, cu mult zâmbet și căldură sufletească”.

(22, p. 24)

„Cât de fericiți putem fi noi, oamenii, când stăm în dialog cu Dumnezeu, oricât de mult și oriunde am vrea! Nu contează locul întâlnirii și nici durata convorbirii noastre cu Dumnezeu. Noi nu realizăm cât de mare este această oportunitate, de a sta de vorbă personal cu Dumnezeu”.

(22, p. 56)

„Cu Dumnezeu putem, oricare dintre noi, să intrăm în dialog direct, fără număr de ordine, relație, influență din partea cuiva. Dumnezeu, fiind atotputernic, poate sta de vorbă cu fiecare din noi în același timp, oferindu-ne la fiecare aceeași atenție și dragoste”.

(22, p. 57)

COPIII

„Orice copil ce apare în pântece vine de Sus, de la Dumnezeu, și trebuie lăsat să se nască, căci are Dumnezeu nevoie de el aici pe pământ, în această lume, ca să aducă lumină, zâmbet. De aceea copiii de mici zâmbesc și au multă lumină pe fețele lor drăgălașe”.

(2, p. 124)

„Cel mai mare dar pentru un prunc este să se nască într-o familie sfântă, cu mare dragoste și dorință de a face copii. Biserica binecuvântează, prin cununia religioasă, nașterea de prunci, cât mai mulți, deoarece Dumnezeu are grijă personal de fiecare în parte. Un copil care se naște nu vine să ceară ceva părinților, ci doar să ofere cu bucurie: zâmbet, iubire, îmbrățișare”.

(12, p. 57)

„Într-o casă cu mulți copii nu lipsește nimic; ei au de toate și sunt tare fericiți. Acolo unde este doar un

copil e sărăcie, frică, stres, egoism și teamă, să nu pățească ceva copilul. Eu m-am născut într-o familie cu doisprezece frați și surori în total. Am fost tare fericit și-mi amintesc cu bucurie de anii copilăriei mele la țară”.

(12, p. 57)

„Cinste tuturor mamelor din lume care înțeleg că sufletul copilului este cel mai important dar pe care Dumnezeu îl va cere la judecata finală!”.

(12, p. 91)

„Alături de mamă, la educarea copiilor un rol deosebit de important îl au bunicii sau buneii, cum se spune în Basarabia. Datorită faptului că părinții sunt foarte ocupați cu procurarea hranei și menținerea curățeniei în gospodărie, copiii rămân de regulă în grija bunicilor. Între nepoți și bunei se creează o relație foarte strânsă de iubire reciprocă, care-i marchează pe copii toată viața”.

(12, p. 93)

„Părinții cu frică de Dumnezeu și care au mare evlavie la Mântuitorul Iisus Hristos pun la gâtul copiilor de mici o cruciuliță ca să-i apere de tot ce este rău în jurul lor. În noile Molitfelnice există și o rugăciune de binecuvântare a cruciuliței care se pune pruncului imediat după botez”.

(15, p. 62)

„La un copil nu contează ochii; inimă bună să aibă, credință în Dumnezeu și să fie harnic”.

(18, p. 8)

„O mamă, când naște, dă mâna cu Dumnezeu. Orice copil este o minune a Lui, o floare din cer, răsădită într-o familie pe care Dumnezeu o alege. La naștere, nu noi ne alegem părinții. Dumnezeu alege cine să ne fie mamă, cine să ne fie tată. Ferice de părinții care primesc de la Dumnezeu binecuvântarea de a naște copii!”.

(18, p. 14)

„Orice copil vine să ne dăruiască ceva bun de la Dumnezeu. El nu vine să ne ceară ceva ori să ne împovăreze. Copilul ne dăruiește bucurie, încredere în bunul Dumnezeu. El este valuta forte a familiei”.

(18, p. 19)

„În fiecare copil, Dumnezeu a pus o taină, o lucrare sfântă, un plan măreț de salvare a Universului. Orice copil este o lacrimă a Maicii Domnului, o floare a lui Dumnezeu, pe care vrea s-o răsădească într-o familie. A naște un copil înseamnă a da mâna cu Dumnezeu. Sfârșitul lumii va veni atunci când nu se va mai oficia Sfânta Liturghie și mamele se vor hotărî să nu mai nască nici un copil”.

(18, p. 78)

„Orice copil este darul lui Dumnezeu. Pruncul nu trebuie planificat și nici selectat: pe care să-l las, ca să se nască. Copilul este binevenit oricând și indiferent de număr. Se întâmplă uneori ca să așteptăm mulți ani, până ce se naște un copil. Îndelunga-răbdare se alimentează cu multă rugăciune, ca în cazul soților Zaharia și Elisabeta, care l-au

născut la o vârstă foarte înaintată pe Sfântul Ioan Botezătorul”.

(18, p. 129)

„Copiii sunt îngerii lui Dumnezeu, florile minunate ale Maicii Domnului. Copiii ne învață cât de utilă și frumoasă este bucuria. Chiar dacă uneori se ceartă, ei se împacă foarte repede și se joacă împreună. Noi, cei mari, purtăm ură, dușmănie, uneori chiar toată viața.

Copiii au o bunătate deosebită și o mare încredere în puterea lui Dumnezeu. Copiii cred sincer tot ce le spune părintele la biserică. Noi, cei mari, ne îndoim uneori de Dumnezeu. Copiii ne dau cea mai frumoasă lecție de dragoste față de Biserica lui Hristos”.

(19, p. 243)

„Cel mai mare doctorat pentru o mamă este să nască măcar un copil și nu doar unul, ci mai mulți. Una este să ai o floare în grădină și alta este să ai mai multe flori”.

(21, p. 24)

„Copilăria este o lume a fericirii în care tristețea nu-și găsește locul, deoarece orice copil, cât de sărac ar fi el, se bucură din plin de orice”.

(23, p. 142)

„Demult, copiii alergau cât era ziua de mare și aveau poftă de mâncare, încât nu refuzau nimic din ce le puneau pe masă părinții sau buneii. Astăzi, preocupați de tehnologie la maximum, copiii uită de masă și de mișcare; stau tot timpul cu ochii în telefon, televizor sau tabletă, într-o stare de continuă radiație cancerigenă și obositoare în același timp. Aparatura electronică a furat pentru totdeauna copilăria fericită de odinioară”.

(23, p. 143)

„Pentru toate trăirile lor deosebite și pentru bunătatea lor continuă din inimi, copiii se numesc îngeri minunați și sfinți”.

(23, p. 155)

„Copiii noștri ne pot fi profesori nouă, celor mari, care am făcut din minciună o obișnuință și o stare de normalitate. Copiii au tendința de a spune imediat totul. La fel și noi, să fim sinceri ca pruncii nevinovați și să mărturisim mereu Adevărul, adică pe Hristos”.

(22, p. 46)

COPILĂRIA

„A vorbi despre copilărie înseamnă a te întoarce în universul bucuriilor sfinte de odinioară. Copilăria se trăiește o singură dată în viață și pentru totdeauna”.

(18, p. 56)

„Ce bine ar fi ca toată viața să ne păstrăm gingășia copilăriei, neprihănirea trupului feciorelnic, dulceața glasului, privirea blândă și bunătatea sufletului față de toți cei din jurul nostru!”.

(18, p. 66)

CREDINȚA

„Bun şi mare este Domnul Dumnezeu. / Roagă-te neîncetat ziua şi noaptea / Înaintea Domnului Dumnezeu. / Nicicând să nu te îndoieşti de puterea credinţei! / Cruce sfântă să-ţi faci la tot pasul! / Ortodox să fii mereu în toate, până la moarte! / Vorbe rele nicicând să nu rosteşti nimănui pe cale / Evanghelia lui Hristos să-ţi fie pâinea cea de toate zilele, / Altarul sfânt al lui Iisus să nu-l dai din calea ta!”.

(4, p. 15)

„Ferice de omul ce are sfânta credinţă, / Unită-n bucurie cu fapta cea bună. / Asemenea Brâncovenilor care ne cheamă la biruinţă, / În această lume atee şi nebună, / Care a pierdut de mult sfânta credinţă, / Fără de care nu există o viaţă mai bună. / Ferice de omul ce are în el sfânta credinţă! / Acela este izvor cu apă bună, / Care adapă pe toţi în orice suferinţă. / Să fim ca Brâncovenii, cu inima bună! / Mărturisind, oriunde şi oricând, sfânta credinţă!”.

(4, p. 33)

„Lumea poate deveni mai bună prin credința vie în Dumnezeu, pe care să o transpunem în faptele iubirii față de semenii noștri”.

(11, p. 97)

„Dumnezeu ne vrea activi, lucrători în ogorul Lui. Credința nu este teorie, ideologie, ci este viață, lucrare, mărturisire pe viu, concret, cu responsabilitate, cu dăruire, cu dragoste”.

(14, p. 134)

„Acolo unde este credință și stăruință în rugăciune pentru ceva frumos și bun, Dumnezeu îndată împlinește”.

(18, p. 34)

„Dumnezeu ne vrea pe toți credincioși, adică să avem permanent încredere totală în El oriunde ne-am afla; El este cu noi și pentru noi. Credința este darul lui Dumnezeu”.

(21, p. 33)

CREDINȚA ADEVĂRATĂ

„Dacă o rugăciune o faci doar ca să bifezi că ai făcut-o din obligație, ea nu este primită de bunul Dumnezeu. Dumnezeu nu stă să numere și nici să cântărească cât am slăbit după o mie de metanii. El vrea o schimbare totală în noi. Iisus Hristos vrea să-I facem loc în inima noastră”.

(22, p. 122)

CREȘTINII

„Ne numim creștini, ne lăudăm cu această credință sfântă, dumnezeiască, ortodoxă, pe care au avut-o și au apărat-o cu sânge strămoșii noștri, dar, în realitate, noi trăim mai rău decât păgânii, prin indiferență, răceală, fariseism, duplicitate, răutate, răzbunare, lipsă de postire, necredință, lipsă de a merge la Biserică, ca să luăm parte la Sfânta Liturghie. Am profanat posturile, pravila creștină, stăm necununați, în concubinaj, ne vindem unii pe alții, lacomi după averi, ne-am înfrățit prin ecumenism

cu alte religii, apelăm la vrăjitoare și la farmece, ne ținem de politică și am uitat de munca cinstită...”.

(15, p. 300)

CRUCEA

„Crucea este semnul Ortodoxiei și arma credinței împotriva răului”.

(1, p. 75)

„Nu am venit la întâmplare în acest Univers. Nu plecăm când vrem noi de pe acest pământ. Fiecare are un rost în această viață, o misiune, o lucrare sfântă; fiecare, după puterea primită de la Dumnezeu. El nu cere mai mult decât putem noi duce. Fiecăruia i-a măsurat Crucea pe care o poate purta cu multă ușurință, fără probleme, tot timpul vieții”.

(11, p. 59)

„A ne lua Crucea înseamnă a ne asuma suferința fizică, dar și pe cea sufletească: jignirile, ocările, mâhnirea, îndoiala, teama, scârba etc. Crucea este personală. Așa cum fiecare dintre noi avem o umbră care ne însoțește, la fel avem și o cruce care face parte din noi și la care nu putem renunța”.

(15, p. 77)

„Atunci când auzim expresia: « Aceasta este crucea mea », ea înseamnă: « Aceasta este misiunea mea dată de Dumnezeu ». Niciodată Dumnezeu nu pune pe noi poveri mai mari decât putem să le ducem în viață. Tot timpul ne cântărește și ne măsoară. Crucea este exact pe mărimea noastră: nici mai mare și nici mai mică. Nu trebuie să ne rugăm la Dumnezeu să ne schimbe crucea, ci noi să-I cerem să ne ajute, să ne dea putere, ca să ducem crucea vieții”.

(19, p. 230)

CULTUL

„Cultul religios ne leagă de Dumnezeu și de lumea de dincolo care este veșnică. Cultura ne face să înțelegem mai bine necesitatea apropierii de

Dumnezeu. Cultul și cultura sunt două aripi cu care zburăm în acest Univers al lui Dumnezeu”.

(23, p. 104)

CULTURA

„Valoarea unui om o dau cultura și civilizația, care merg mână în mână. Ele se dobândesc « la pachet» în timpul vieții, printr-un exercițiu îndelungat. Un om civilizat, manierat este rezultatul unei culturi vaste. Cunoștințele dobândite din lectură prind viață în noi dacă le întrupăm în fapte, atitudini și lucrări ale binelui împărtășit celor din jurul nostru. Adevărata cultură și civilizație a adus-o Evanghelia lui Hristos, care a fost propovăduită la toate popoarele. Evanghelia este recrearea lumii”.

(11, p. 94)

„O carte, un concept filosofic fără Hristos nu are profunzime, nu deține adevărul și nu duce la Cale. Mulți filosofi din Antichitate bat câmpii, caută, dar nu au găsit încă esențialul, Calea. Noi, creștinii, avem șansa unică de la Dumnezeu că am descoperit prin botez Calea, care este Hristos”.

(11, p. 142)

DARUL

„Nu contează în viață mărimea obiectului dăruit sau valoarea lui financiară. Important e gestul în sine; zâmbetul și naturaleța cu care oferi ceva unei ființe dragi”.

(18, p. 136)

DEMNITATEA

„Demnitatea este o calitate a ființei umane, dar și a popoarelor. În cazul unei persoane, ea presupune existența unei conștiințe a propriei valori, dublată de modestie și corelată cu conștiința valorii celorlalți. Demnitatea umană este un criteriu de apropiere între oameni”.

(5, p. 27)

„Patria se menține prin identitate și demnitate umană și națională, care formează valori supreme în orizontul istoriei noastre strămoșești”.

(5, p. 27)

„Un om cu demnitate îți inspiră încredere, deoarece el are frică de Dumnezeu, nu te înșeală, nu-ți pune viața în pericol, este gata oricând să sară în ajutor. Un om cu demnitate nu face compromisuri morale, ține la prestigiul său și la onoarea sa, pentru a nu se face de râs prin ceva urât”.

(5, p. 28)

„Demnitatea națională înseamnă cinstea, prestigiul unui popor. Ea este în armonie cu iubirea de Patrie. Fiecare popor din lume trebuie respectat pentru identitatea și demnitatea națională pe care o are. Respect și reciprocitate, iată caracteristicile de bază ale demnității naționale. Lezarea demnității unui popor duce la cataclisme sociale”.

(5, p. 30)

„Ne place teatrul: să ne punem tot felul de măști, ca să fim pe placul tuturor. Ne uităm când la Moscova, când la Bruxelles, când la Washington. Credem că de acolo vine rezolvarea problemelor noastre comune. Am uitat să privim în sus, la Dumnezeu, Care este scăparea noastră adevărată”.

(19, p. 165)

DESĂVÂRȘIREA

„Toată zidirea lui Dumnezeu este făcută cu binecuvântare spre desăvârșire. Totul se înalță către cer, chiar și apa se ridică sub formă de nori deasupra noastră”.

(15, p. 61)

„Orice gândim, orice lucrăm, să le facem pe toate spre slava lui Dumnezeu! Fără această conștiință a prezenței lui Dumnezeu în viața noastră, nu putem urca pe treptele desăvârșirii. A urca pe acest drum presupune din partea noastră mult efort, voință, dragoste, credință și perseverență”.

(15, p. 273)

DUHOVNICIA

„Cea mai grea misiune pentru un preot este duhovnicia. A spovedi pe cineva înseamnă a lua povara de pe sufletul și din inima acelei persoane și a o pune în ființa ta ca într-un mormânt sigilat, deoarece spovedania este ultrasecretă”.

(19, p. 133)

„A fi duhovnic înseamnă a plânge cu cel ce plânge pentru necazurile sale. Duhovnicul este avocatul nostru în fața lui Dumnezeu, care este pus să ne apere, să pună vorbe bune înaintea cerului. Duhovnicul îți este întotdeauna un bun prieten, devotat, care te înțelege așa cum ești”.

(19, p. 134)

DUHOVNICUL

„Cheia succesului în viață este spovedania deasă. Duhovnicul ne ajută să scăpăm de patimi sau vicii și să fugim mereu de toate păcatele tinereții: desfrânarea, fumatul, furtul, minciuna, mânia, neascultarea etc.”.

(15, p. 57)

„Este adevărat că vine multă lume la mine să se spovedească, pentru că sunt bătrân și nu aud. Este foarte important ca să audă ei ce le spun eu la spovedit. Preotul primește de Sus inspirație, ajutor

duhovnicesc pentru a da cele mai bune soluții, sfaturi, canoane”.

(19, p. 142)

„Psihologul te ascultă în liniște, e foarte atent, te compătimește, dar el nu te poate ierta de păcate. Duhovnicul are de la Dumnezeu această mare putere, să scoată răul din noi prin iertarea păcatelor”.

(22, p. 110)

DUMINICA

„Ne-am înrăit atât de mult în ultima vreme, încât I-am luat lui Dumnezeu și ziua de Duminică spre folosul nostru material, și nu cel duhovnicesc. Este mare păcat a lucra în ziua de Duminică. Tot ce lucrăm Duminica se risipește „pe apa sâmbetei”, cum se spune în popor, adică nu rodește, nu ne aduce câștig. Nu ne putem juca cu poruncile lui Dumnezeu!”.

(15, p. 173)

„Am observat că persoana care închină duminica în totalitate lui Dumnezeu, adică merge de dimineață la Sfânta Liturghie într-o biserică ortodoxă, după-amiază se odihnește, citește cărți duhovnicești, vizitează bolnavi, face milostenie, face pelerinaje pe la mănăstiri, se întâlnește cu persoane pline de credință, cu care socializează, stă în familie și cu familia; are o gândire pozitivă, fără a-i critica tot timpul pe cei din jur, apoi încheie duminica cu cina în familie și cu rugăciunea de seară, persoana respectivă abia așteaptă să vină ziua de luni. Deci cheia succesului pentru ziua de luni este cinstirea cu mare sfințenie a zilei de duminică”.

(15, p. 265)

FAMILIA

„Fiecare dintre noi se naște și crește într-o familie mai mică sau mai mare, pe care ne-o rânduiește bunul Dumnezeu. Familia în care noi trăim are o importanță majoră, deoarece ea este oglinda vieții noastre și este temelia pe care se formează viitorul nostru”.

(12, p. 100)

„Moștenirea genetică o luăm din familia noastră. Prin educație personală, putem corecta anumite probleme etice și prin munca noastră profesională putem umple unele goluri financiare sau lipsa unor bunuri materiale”.

(12, p. 100)

„Familia este un bun dat de Dumnezeu pentru eternitate”.

(12, p. 101)

„Ca să devii o mamă bună, trebuie mai întâi să fii o soție credincioasă, devotată, harnică, înțeleaptă și cu frică de Dumnezeu, gata de jertfă pentru binele familiei, uneori până la sacrificiul suprem”.

(12, p. 104)

„Familia este viața ta în permanentă mișcare. Pornim din familie; trăim prin familie și pentru familie. Plecăm de aici, tot familia are grijă de noi prin soroace; iar dincolo ne vom întâlni iar cu marea familie a neamurilor noastre”.

(19, p. 127)

„Cel mai fericit loc de pe pământ este familia formată prin căsătoria dintre un bărbat și o femeie, din care rezultă fructul iubirii: copiii. Această fericire este naturală, sfântă, statornică și jertfelnică”.

(21, p. 77)

„Fără o relație bună, personală, constantă cu Dumnezeu, nu poți avea o familie fericită și ocrotită tot timpul de pericolele care vin din interior, precum și din exterior”.

(21, p. 77)

„Tata este ființa pe care te poți baza în momente grele din viață, o poartă deschisă tot timpul și o inimă care ne iubește în taină, și nu cu vorbe”.

(21, p. 175)

„Datoria sfântă a părinților noștri, tata și mama, este să ne crească cu bunătate pentru viața pământească și cu iubire sfântă pentru împărăția cerurilor. Părinții noștri ne vor fericiți și aici pe pământ, dar și dincolo, când vom pleca”.

(21, p. 176)

FAPTA BUNĂ

„Întotdeauna când facem ceva, fie pentru Dumnezeu, fie pentru cei din jurul nostru, să facem din inimă, cu toată inima. În inimă stă Însuși Dumnezeu”.

(11, p. 101)

„La judecata finală a lumii (Matei 25, 31-46), Mântuitorul Hristos va pune mare accent pe ospitalitate, adică pe primirea cu bine a străinilor, a celor nevoiași: « Străin am fost și m-ați primit... intrați în împărăția Tatălui ceresc! »”.

(11, p. 123)

„Ești fericit în măsura în care faci pe altul fericit. Fă mult bine tuturor, fără să aștepți ceva în schimb. Ești fericit când dai altora ce ai, fără a pune vreo condiție cuiva, ca să-ți întoarcă binele primit”.

(11, p. 124)

„A face bine cuiva înseamnă a face bine lui Hristos. A hrăni un flămând înseamnă a-I da de mâncare lui Hristos (...). Voluntariatul este singura formă de distrugere a egoismului din noi. Nepăsarea față de cei din jur, ignorarea suferinței omului de lângă tine aduce osândă veșnică, așa cum a pățit bogatul nemilostiv din Evanghelie, căruia nu-i păsa deloc de rănile bolnavului cerșetor de la poarta lui (Luca 16, 20-21)”.

(11, p. 145)

„Binele nu are calendar și nici hartă. El se face oricând, în orice zi a anului și peste tot în lume unde trăiesc oameni. Mereu le spun enoriașilor mei să facă bine în numele celor dragi, adormiți în Domnul, nu doar la soroace, ci ori de câte ori întâlnesc pe drum un sărac”.

(14, p. 91)

„Pe lângă milostenia oferită trebuie dăruit și un zâmbet, o vorbă bună, de la inimă la inimă”.

(14, p. 92)

„Binele nu trebuie condiționat, limitat, impus. El se face în duhul libertății și al iubirii jertfelnice. Odată făcut cuiva binele, el trebuie uitat. Nu trebuie să-i scoatem ochii cuiva pentru binele săvârșit. Să ne bucurăm că am putut să îl facem! Izvorul binelui este credința vie în Dumnezeu”.

(14, p. 93)

„Preoția se face cu timp și fără timp, oricând și oricărei persoane încredințate spre păstorire. La fel și binele, nu are graniță, culoare politică sau confesională”.

(14, p. 93)

„Un creștin, când face un bine, se raportează direct și personal la Dumnezeu”.

(14, p. 95)

„Binele făcut în mod discret îți dă o bucurie mare și sfântă în adâncul sufletului și te motivează să-l repeți mereu cu aceeași intimitate”.

(14, p. 96)

„Ținta binelui este mântuirea, adică salvarea sufletului, apropierea de Dumnezeu”.

(14, p. 97)

„Binele trebuie făcut și bine. Nu este bine să furi de la cineva ca să faci milostenie săracilor. Nu este bine să omori un om bogat ca să poți folosi bogățiile lui în acte caritabile. Nu este bine să faci milostenie din alimente sau lucruri expirate, de proastă calitate, murdare etc.”.

(14, p. 100)

„Uneori faptele bune ale unor persoane caritabile pot deveni adevărate lecții de viață, modele de urmat și de către alții”.

(14, p. 100)

„După moarte toți ne vor părăsi, chiar și neamurile. Doar faptele bune ne vor însoți până la Dumnezeu, Care ne va evalua viața fiecăruia dintre noi”.

(14, p. 101)

„Orice mărturisire a credinței trebuie să aibă acoperire, susținere în fapte, activități concrete. Nu poți vorbi de iubire fără să faci ceva concret în această direcție. Nu poți vorbi despre milostenie dacă nu întinzi mâna către săraci. Faptele bune ne dau curaj ca să vorbim despre mărturisirea credinței în Dumnezeu”.

(14, p. 106)

„Faptele bune devin avocați care ne apără în fața lui Dumnezeu. Orice gest al omului pătruns de bunătate nu rămâne fără ecou la Dumnezeu. Pentru oricine este nădejde de mântuire, de îndreptare”.

(14, p. 107)

„Faptele bune sunt de fapt aurul credinței, care nu se întinează. Dacă vei pune metale prețioase în pământ, în gunoaie, ele nu se schimbă și nu-și pierd strălucirea. La fel se întâmplă cu o persoană care este pătrunsă de vicii, dar are inimă bună și nu poate trece indiferentă pe lângă un cerșetor”.

(14, p. 107)

„Importantă nu este nevrednicia celui ajutat, ci esențial e faptul că noi, cu ajutorul bunului Dumnezeu, am făcut o faptă bună cu gândul cel bun din inimă”.

(14, p. 113)

„Măcar un zâmbet, o vorbă bună putem oferi cuiva, oricât de săraci am fi”.

(14, p. 116)

„Lumea devine mai bună doar prin Harul lui Dumnezeu, la care se adaugă faptele bune ale oamenilor. Este nevoie de sinergie, adică de împreună-lucrare a lui Dumnezeu cu oamenii”.

(14, p. 118)

„Atunci când nu ai bani poți oferi timpul tău, care este la fel de prețios. Sunt persoane care au mulți bani, dar nu au timp de milostenie, iar altele foarte sărace în cele materiale, dar care au mult timp ca să alerge pentru a face bucurii celor din jur”.

(14, p. 120)

„Trebuie să investim mai mult timp în relațiile interumane pe calea binelui”.

(14, p. 120)

„Binele face parte din ADN-ul nostru, pe care-l avem de la Dumnezeu, încă de la început, de la zămislire”.

(14, p. 125)

„Dacă nu avem bunătate, pe care să o arătăm în fapte de milostenie, degeaba ne lăudăm cu credința noastră, fie ea chiar ortodoxă”.

(14, p. 133)

„Munca cinstită, banul cinstit trebuie folosit în lucrarea binelui. Nu trebuie să jucăm la loto ca să facem bine, sau la cazinou sau în alte locuri unde se câștigă ușor bani, fără de osteneală. Binele trebuie făcut și material, dar și sufletește. Binele poate fi făcut și de cei săraci”.

(14, p. 145)

„Binele trebuie făcut în numele lui Dumnezeu, ca pentru Dumnezeu, cu ajutorul lui Dumnezeu, căpătând astfel valoare, eficiență, bucurie”.

(14, p. 146)

„Credința în Dumnezeu sacralizează binele. Pomul bun se cunoaște după felul roadelor. Dacă întâlnim la un măr mere mici, uscate, viermănoase, înseamnă că pomul are o problemă. El nu este bun. Ca să faci ceva bun, trebuie să fii bun. Un om rău nu poate face ceva bun”.

(14, p. 147)

„Asistența socială privește doar omul material, pe când filantropia creștină are în vedere și aspectul duhovnicesc al persoanei umane, cu nevoi specifice”.

(14, p. 199)

„În fiecare sărac sau persoană nevoiașă, Biserica îl identifică pe Însuși Hristos, care la judecata finală

a lumii ne va întreba pe fiecare din noi cât ne-am implicat în filantropie”.

(14, p. 208)

„Orice dăm de pomană, din dragoste și cu credință celor nevoiași, le vom găsi în lumea de dincolo. Prin milostenii multe și discrete, ne putem face nu doar casă, ci chiar palate în ceruri”.

(17, p. 22)

FEMEIA

„Oricâte lucruri știi din diverse domenii, orice ai ajunge în viață, dacă tu nu știi să faci mâncare soțului tău, copiilor și tuturor celor ce vin în casa voastră, nu valorezi nimic. Tu trebuie să fii practică și realistă în viață. Să știi să coși, să speli rufele, să le calci, să așezi o masă, să știi să ții o gospodărie. Doar așa vei fi o soție bună, o mamă fericită și o noră apreciată de toate rudele soțului tău”.

(18, p. 65)

FEMEIA CREȘTINĂ

„Voi ați mulțumit vreodată soarelui că ne dă lumină? Care dintre voi a mulțumit lunii că ne luminează noaptea, ca să putem ieși afară, în grădină? Deși nu am mulțumit pentru darul luminii, totuși soarele, luna și stelele nu încetează să ne lumineze și să ne încălzească. La fel și noi, fetelor, trebuie să fim în casele și în familiile noastre lumină pentru toți cei din jur; să nu așteptăm mulțumire sau recunoștință de la nimeni; noi să-i luminăm și să-i încălzim pe toți cu sufletele și cu vorbele noastre frumoase! O soție, o mamă, când zâmbește în casă, este ca soarele care răsare dimineața, aducând multă bucurie și speranță”.

(2, p. 100)

„Lumina e de la Dumnezeu, și cine aduce lumina dragostei în familie este de la Dumnezeu. Cearta în casă, în familie este de la diavol”.

(2, p. 101)

FEMEIA ÎNSĂRCINATĂ

„Dacă pruncul nostru va fi credincios tare, Dumnezeu va face multe minuni prin el. Dumnezeu lucrează prin orice copil, pe care îl trimite în burtica unei mame. Așa cum cerul coboară în Altar, în timpul slujbei în biserică, la fel și mila lui Dumnezeu coboară în pântecele mamei. După cum noi nu vedem harul lui Dumnezeu în Sfântul Altar, la Liturghie, tot așa nu putem vedea taina copilului din burtica mamei”. (18, p. 27)

„Cel mai mare miracol din acest Univers este procrearea unui copil în pântecele mamei, formarea lui embrionară, devenirea lui ca ființă umană”.

(18, p. 30)

„La nașterea copilului, Dumnezeu este prezent în acest act sacru, de ivire a unei noi vieți. Orice formă de viață își are izvorul doar în Dumnezeu”.

(18, p. 35)

„Cel mai bun calmant al durerii în clipa nașterii este gândul la Iisus Hristos pe Cruce”.

(18, p. 36)

FERICIREA

„Eu sunt o ființă fericită, deoarece Dumnezeu mi-a dat multe daruri: viață, sănătate, familie, carieră, prieteni și ajutor permanent în necazuri. M-a scos mereu din toate încurcăturile, greutățile acestei vieți pământești în care trăim cu toții. Sunt fericit că m-am născut în România, că sunt ortodox, că am devenit preot și că pot să-i îmbrățișez pe toți cei din jurul meu, indiferent de religie, stare socială, etnie etc.”.

(19, p. 130)

„Eu mă simt fericit când văd un bătrân din Așezămintele noastre că zâmbește; când văd un copil care râde cu poftă. Mă bucur tare mult când doi soți certați s-au împăcat și dansează împreună. Sunt fericit când un tânăr plecat de acasă se întoarce în

sfârșit în familie. Ce fericire mai mare este ca aceea de a-ți vedea copilul sănătos, după o boală îndelungată?!”.

(19, p. 131)

„Fericirea este roada rugăciunii. Când Duhul Sfânt coboară în sufletul omului, el devine fericit, adică bucuros. O pace adâncă îl învăluie”.

(19, p. 131)

„Atunci când faci un bine cuiva și nu aștepți recompensă de la acea persoană ești cu adevărat pe drumul fericirii. E mai bine să dăruiești fericire decât să o cerșești. Prin jertfă dobândești fericirea în Hristos și cu Hristos”.

(19, p. 131)

„A trăi în Dumnezeu, cu Dumnezeu și pentru cei din jurul nostru pe care să-i bucurăm, aceasta este fericirea deplină. Fericirea e mila lui Dumnezeu revărsată către noi, oamenii. Fără mila lui Dumnezeu, nu este fericire nici pe pământ și nici dincolo”.

(21, p. 124)

„Fericirea noastră aici pe pământ este umbrită, distrusă sau anulată când păcătuim împotriva lui Dumnezeu, contra celor din jurul nostru sau împotriva noastră”.

(21, p. 148)

„Rugăciunea este strigătul nostru către Dumnezeu, izvorul adevăratei fericiri veșnice”.

(21, p. 159)

„Bucuria premerge fericirii. Cu alte cuvinte, bucuria te duce la fericire, te face fericit când înțelegi că trebuie să te bucuri de orice, oricând și oriunde”.

(21, p. 160)

FLORILE

„O floare, fie că e înaltă, fie că e mică, tot floare e și e tare frumoasă. Am întâlnit flori foarte mici, dar puternic mirositoare și foarte gingașe. Mă puneam în genunchi ca să le îmbrățișez. Așa sunt și oamenii pe

pământ: toți au suflet frumos în ei, care arde ca o candelă atârnată la icoană”.

(19, p. 166)

„Florile au puterea harică să ne demonstreze existența și lucrarea minunată a lui Dumnezeu. Cine dintre noi poate vopsi aceste flori în chip minunat și deodată, pe o suprafață imensă, cât are planeta Terra? Cine din noi poate parfuma atâtea flori în moduri diferite, cu miresme diferite? Pe un metru pătrat de pământ ies zeci de flori felurite, având culori și mărimi diferite. Oare aceasta nu este o mare minune a lui Dumnezeu?”.

(19, p. 202)

„De unde are puterea o floare plăpândă să dea piatra la o parte și să iasă la lumină, să spargă asfaltul, ca să i se închine soarelui, de care are mare nevoie? Florile ne fac viața frumoasă și plăcută. Prin flori aducem bucurie celor dragi, când le oferim din toată inima un buchet al dragostei și al recunoștinței. Florile ne însoțesc în toate momentele vieții: la naștere, la aniversări, la evenimente personale:

căsătoria, avansarea în funcție, înmormântarea etc. Florile fac parte din familia noastră”.

(19, p. 203)

„Florile toate folosesc același limbaj al iubirii și au aceeași menire: să ne facă pe noi fericiți tot timpul. Florile sunt poeziile pământului care se învață doar stând în genunchi printre ele. Iubirea sfântă este ca o floare care crește și înflorește fără a ține cont de un anotimp anume”.

(21, p. 86)

„Dacă noi, oamenii, am petrece mai mult timp cu florile, printre flori, am deveni tare fericiți. Florile ni-L descoperă pe Dumnezeu”.

(21, p. 86)

„Din pământul pe care noi îl călcăm în picioare, îl murdărim uneori sau chiar îngropăm în el tot felul de gunoaie și mizerii, ca răsplată, acest pământ ne dă cele mai frumoase flori. Stau și mă întreb: cine dintre noi poate picta aceste flori pe pământ? Cine dintre noi aleargă cu un spray, ca să parfumeze aceste flori?”.

(21, p. 86)

„Lumea care ne înconjoară este ca o grădină mare cu oameni de toate mărimile, de vârste diferite, având stări sociale, mentalități politice, orientări religioase diferite. Noi, oamenii, trebuie să învățăm de la flori să trăim în comuniune, în dragoste și în bunătate unii cu alții, deoarece toți beneficiem de aceeași lumină a soarelui și ne adăpăm din aceeași apă care țâșnește din pământul lui Dumnezeu”.

(21, p. 87)

FRICA

„Cel mai mare dezastru pe care l-a adus omenirii virusul covid 19 este frica. Pentru a ne stăpâni și controla, diavolul a inventat acest instrument al fricii de orice: de boală, de sărăcie, de moarte, de sistem, de viața de dincolo”.

(14, p. 46)

„Nouă să ne fie frică doar de Dumnezeu, și nu de oameni! Frica de Dumnezeu înseamnă frica de a nu-L pierde pe Dumnezeu sau a nu-Și lua Dumnezeu

mâna de pe noi. Această frică aduce liniște, siguranță și dragoste față de El. Frica pe care ne-o dă diavolul aduce neliniște, suicid, spaimă, moarte etc. Să fim curajoși prin spovedanie deasă, să fim mereu prezenți la sfintele slujbe în Biserică, să citim din Sfânta Scriptură zilnic și din cărțile Sfinților Părinți, care au biruit aceste ispite în timpul vieții lor prin credință, post și rugăciune multă".

(14, p. 49)

FUNCȚIILE ÎNALTE

„A fi conducătorul unei țări nu este o fericire, ci o grijă și o stare de neliniște continuă".

(2, p. 34)

„Este mare păcat să deții o funcție sau să ai o moștenire mare și să nu faci nimic pentru țară și pentru cei nevoiași".

(2, p. 35)

„Nu am visat să dețin palate, mașini sau funcții înalte. M-am bucurat cu puțin. Când pierzi puțin nu ai ce regreta; când ai multe averi care dispar, dintr-o dată vin jalea, deznădejdea și gândurile negre de suicid. Am observat că Dumnezeu știe cât să ne dea și când să ne dea. El ne vrea permanent fericiți pe noi toți”.

(10, p. 155)

„Sunt persoane pe care funcția le schimbă total. Când primesc funcții, unii cred că au devenit zei pe pământ și că pot să-și facă de cap cum vor ei. Am întâlnit chiar și ierarhi care s-au schimbat”.

(11, p. 135)

„În această viață pământească, putem să primim cele mai înalte diplome și titluri științifice, academice, bani, funcții etc., dar dacă nu ne-am întâlnit cu Dumnezeu și nu L-am primit pe Hristos în inima noastră, suntem de plâns și n-am realizat nimic pentru veșnicie”.

(21, p. 24)

GÂNDURILE

„Atunci când sufletul este liniștit, auzim și zborul îngerilor, care ne înconjoară mereu. Când este liniște profundă, auzim și gândurile noastre. Gândul permanent la Dumnezeu aduce o liniște profundă în sufletul nostru”.

(18, p. 10)

GLOBALIZAREA

„Lumea globalizată în care deja am început să trăim este o lume anostă, uniformă și fără chip. Omul modern tinde să-și acopere chipul în turmă, preferă să nu aibă chip și personalitate, pentru a nu fi responsabil de faptele sale. Omului globalist i se ia puterea de a mai privi spre ceruri și a nădăjdui în raiul lui Dumnezeu. El crede că totul este aici, doar pe pământ și că, dacă ai bani, poți cumpăra totul, chiar și paradisul. Este o mare înșelare în care ne împinge diavolul”.

(14, p. 153)

„Într-o lume globalizată dispare iubirea sufletească, credința sfântă și compasiunea”.

(14, p. 153)

GRIGORE VIERU

„Poezia religioasă care izvora din inima lui i-a înveșnicit numele în Ceaslovul Limbii Române. Deși era un vas al iubirii, în el aruncau cu vorbe urâte toți dușmanii de moarte ai Limbii Române din Republica Moldova. Ceea ce este Eminescu pentru noi, un Luceafăr al Limbii Române, la fel este și Grigore Vieru, un Luceafăr al Limbii Române pentru toți românii de dincolo de Prut”.

(19, p. 123)

„Poezia lui Eminescu și a lui Vieru este o adevărată terapie spirituală, o gură de oxigen pentru trupul țării noastre, adormită de vrăjile străinilor de neam și de țară”.

(19, p. 124)

„Ce este pentru noi, românii, marele poet Mihai Eminescu este și poetul Grigore Vieru pentru basarabenii aflați dincolo de Prut, pământ românesc – salvator al LIMBII ROMÂNE ȘI AL IDENTITĂȚII NAȚIONALE.

(23, p. 10)

„Pentru Grigore Vieru, a-L iubi cu adevărat pe Hristos înseamnă a face ceva concret în viața aceasta: dacă ești pictor, pictează chipul lui Hristos în icoane vii; dacă ești poet, zugrăvește în versuri icoana lui Iisus Hristos în inimile cititorilor; dacă ești student, studiază cuvintele Evangheliei lui Iisus; dacă ești copil, trăiește copilăria lui Iisus în Templu; dacă ești matur, învață și trăiește omenia lui Iisus”.

(23, p. 31)

„Grigore Vieru era ferm convins că și Dumnezeu în cer și pe pământ vorbește tot în Limba Română, cu toți poeții acestui Univers”.

(23, p. 71)

„Poezia lui Grigore Vieru este în sine o doxologie adusă Limbii Române, pe care a transfigurat-o cu harul credinței. Un popor care vorbește Limba Evangheliei și-L pune pe Hristos în slovă și-n cântec a intrat deja în eternitate”.

(23, p. 78)

„Pentru tot ce a scris, Grigore Vieru merita din plin Premiul Nobel pentru Literatură”.

(23, p. 110)

„Opera lui Grigore Vieru trebuie studiată în duh de rugăciune și de contemplație, cu candela aprinsă și cu iubire sfântă”.

(23, p. 112)

„Pentru Grigore Vieru, mama este ca o pâine proaspătă rotundă, scoasă din cuptor, plină de mireasmă, cu care îmbie pe toți trecătorii de pe ulița satului de baștină, Pererîta”.

(23, p. 120)

„Poet al mamei, al copilului, al dorului, al naturii, al păcii și al bucuriei sfinte – acesta este Grigore Vieru, Luceafărul Limbii Române de dincolo de Prut”.

(23, p. 151)

ICOANA

„Icoana nu este o reprezentare fotografică a trupului, ci chipul omului transfigurat în persoana sfântului, care a devenit vas ales al Duhului Sfânt”.

(8, p. 249)

„Întotdeauna când privești icoana unui sfânt mucenic prinzi putere, curaj. Icoana are darul acesta harismatic de a alunga teama, frica din noi”.

(8, p. 256)

„În icoane, un sfânt se deosebește de un personaj religios prin aureola strălucitoare din jurul capului. Doar sfinții au această lumină strălucitoare sub forma unui cerc, semn care arată prezența Duhului Sfânt”.

(8, p. 266)

„Icoana ne apropie de Dumnezeu și ne face să-L înțelegem mai bine. Icoana este sfințită, și nu sfântă în sine. Multe icoane ale sfinților au devenit făcătoare de minuni. Sfinții lucrează în mod minunat prin moaște, icoane etc., ca să trezească în noi dorul de sfințenie”.

(20, p. 29)

IDEALURILE

„Totul în viață este să ai visuri, idealuri, să crezi cu tărie că ele pot deveni realitate. Pentru aceasta, trebuie multă rugăciune, dar și multă muncă, jertfă ca să poți depăși orice obstacol”.

(19, p. 112)

IDENTITATEA

„Credința și naționalitatea nu mi le poate schimba nimeni, deoarece nu le-am ales eu, ci mi-au fost dăruite din veșnicie de bunul Dumnezeu. Identitatea mea națională și spirituală nu pot fi cumpărate cu tot aurul din lume”. (2, p. 56)

„... nu vedeți lumina credinței mele pe care mi-au dat-o părinții încă din leagăn? Mi-au pus-o în inimă și pe piept. Mi-au dat de mic laptele credinței creștine. Mereu beau din apa vie a ei”.

(2, p. 62)

„Așa cum un trandafir rămâne tot trandafir, în orice țară s-ar afla, iar un porumbel rămâne tot porumbel, în orice țară ar zbura el, la fel sunt și eu. Oriunde aș merge, nu pot renunța la identitatea mea de creștin”.

(3, p. 127)

„După ce ne-au lăsat fără aur și fără atâtea bogății naturale dăruite dacilor de bunul Dumnezeu, străinii au plănuit, prin mijloace oculte, să ne fure și identitatea națională și spirituală: credința ortodoxă. Când tai rădăcina unui copac, nu mai rezistă multă vreme în picioare, cade repede și este aruncat apoi în foc. Așa au vrut să ne distrugă unii străini neamul și credința noastră”.

(5, p. 10)

„Identitatea ne dă statornicie, verticalitate și demnitate în viață. Să nu ne fie rușine cu identitatea noastră națională și spirituală! Să ne-o asumăm, s-o iubim și să ne arătăm vrednici de poporul în care ne-am născut!”.

(5, p. 26)

„Fiecare român din diaspora este un «ambasador» al Daciei străvechi. Este de datoria noastră morală și civică să ne cunoaștem bine identitatea națională și spirituală, pe care să le promovăm oriunde și oricând în lumea întreagă”.

(9, p. 12)

„Îi dau slavă bunului Dumnezeu pentru ceea ce sunt: un muritor cu dorul veșniciei, o persoană fără însemnătate, fascinată de măreția lui Dumnezeu și de înălțimea tuturor oamenilor ce trec pe lângă el. Mare este Dumnezeu, că ne ține pe toți în brațele Sale sfinte!”.

(19, p. 167)

„Noi avem de la Dumnezeu o identitate națională, iar identitatea spirituală ține de crezul nostru interior: în cine credem, de ce credem și cum ne manifestăm acest crez religios în afară”.

(22, p. 131)

IERTAREA

„Atunci când facem bine aceluia care ne-a făcut rău, aceasta este cea mai bună răzbunare din partea noastră. Să oferi o floare celui ce te-a scuipat este cu adevărat un act dumnezeiesc. Să nu încetăm a face bine oricui, oricând și fără nicio reținere! Iertarea este aurul cel mai valoros, la care Dumnezeu ține tare mult. Bunătatea învinge răutatea”.

(19, p. 238)

INTERNETUL

„Prea mult căutăm răspunsuri și soluții pe Google. Mai grav e că oamenii care au o decizie de luat tot

pe Internet caută și nu își dau seama că astfel alții iau decizii în locul lor”.

(13, p. 10)

„Lumea de astăzi a devenit una digitală. Oamenii nu mai vorbesc cu Dumnezeu prin rugăciune și nu se mai uită la icoane, ci stau gură-cască la tot felul de imagini urâte, pe care Internetul și mass-media le promovează des. Curățește-ți sufletul și vei vedea frumosul din jurul tău!”.

(13, p. 87)

„Televizorul și internetul au devenit singura sursă de informare la îndemâna oamenilor, care se lasă manipulați ușor. Pentru mulți, acești furnizori de informații false spală creierul. Oamenii nu au cum să verifice informațiile; le primesc ca atare și se încred în ele. Ei primesc cu habotnicie orice informație. Sunt servicii speciale, instituții anume create, ca să producă multă dezinformare. Nu se dorește adevărul și lumea trebuie ținută în confuzie, în minciună, ca mai-marii lumii să poată lucra în ape tulburi la distrugerea omenirii”.

(14, p 19)

„Faptul că stăm ore întregi în fața telefonului, a internetului, a televizorului ne scade total imunitatea, din cauza radiațiilor la care suntem supuși zilnic, de bunăvoie”.

(14, p. 21)

„Există pericolul ca Biserica să devină o societate de nick-name-uri dispersate, conectate pe internet”.

(14, p. 74)

„Lumea reală este înlocuită cu o lume virtuală, care ne sărăcește din punct de vedere duhovnicesc. Natura Bisericii, esența ei divină nu implică participarea virtuală a credincioșilor la Sfintele Taine, precum și la oficierea Sfintei Liturghii de acasă sau de la locul de muncă”.

(14, p. 74)

„Participarea online la sfintele slujbe este în sine o amăgire, o neîmplinire. Atunci când urmărim la televizor o emisiune culinară cu tot felul de mâncăruri bine preparate, rămânem flămânzi; la fel

se întâmplă cu noi când, din comoditate, alegem să nu mai mergem la Biserică, pentru a fi în comuniune cu slujitorii bisericești”.

(14, p. 75)

„Slujbele religioase transmise online trebuie să le vedem ca pe o necesitate pastorală de moment, și nu ca pe o normalitate, cu perspectivă de viitor”.

(14, p. 75)

„A rămâne acasă, să ascultăm slujbele religioase online, poate deveni o obișnuință, o a doua natură, care ne îndepărtează încet-încet de viața liturgică a Bisericii”.

(14, p. 76)

„Harul nu poate fi transmis online”.

(14, p. 77)

„Metoda online de transmitere a sfintelor slujbe bisericești nu este o cale viabilă pentru viața duhovnicească a credincioșilor. Doar prezența vie în

spațiul liturgic al Bisericii ne poate umple golul duhovnicesc din suflete”.

(14, p. 78)

ISPITELE

„Cei mai mulți dintre noi avem două ispite. Prima este următoarea: atunci când ne merge foarte bine în viață, uităm de Dumnezeu, ne-am văzut « cu sacii în căruță » și nu mai avem nevoie de El! A doua ispită apare când vin necazuri mari peste noi, cădem în deznădejde, Îl judecăm cu ură pe Dumnezeu și chiar ne lepădăm de El, spunând că ne-a uitat, că nu ne mai iubește etc.”.

(15, p. 295)

IUBIREA

„Acolo unde este dragoste sfântă, acolo este și Dumnezeu. Iubirea nu are de-a face cu poftele carnale; ea nu stă în trup, ci în suflet. Inima sufletului este sanctuarul iubirii divine”.

(3, p. 135)

„Cel mai greu în dragoste este să iubești și să nu fii iubit. Aceasta este marea tristețe a lui Dumnezeu, Care ne-a dăruit nouă, oamenilor, totul: și cerul, și pământul. Iar noi, ce I-am dăruit până acum? Răceală și indiferență...”.

(3, p. 135)

„Poți să ai toate calitățile din lume, să fii geniu, să ai bogății imense, dar dacă nu ai bunătatea iubirii, nu ai nimic și ești un nimeni”.

(3, p. 136)

„E așa de ușor să iubești! Nu costă nimic, iubirea e gratuită, se manifestă în toate modurile. Lumina soarelui e tot iubire, cosmosul e iubire, totul e iubire. Iubirea e ceva firesc, ceva natural. Ea nu trebuie cerșită. Dacă o ai, o dăruiești, fără să aștepți ceva în schimb, deoarece iubirea nu e comerț”.

(18, p. 22)

„Într-o candelă, dacă nu mai punem untdelemn, se stinge; la fel e și în căsnicie: dacă nu punem untdelemnul iubirii noastre în fiecare zi, ea se stinge pentru totdeauna”.

(18, p. 23)

„Ne naștem cu această sămânță a iubirii în noi. Ea are nevoie de căldura rugăciunii, de apa ce izvorăște din lacrămile curate, de fapte concrete, simple, zilnice, de gesturi cât de mici, de priviri calde. Secretul iubirii stă în rugăciunea unuia pentru celălalt”.

(18, p. 23)

„Când spunem « te iubesc » și facem ceva concret, un gest, o îmbrățișare, un dar, întărim acest cuvânt de iubire rostit. Iubirea trebuie întrupată, materializată în ceva palpabil”.

(18, p. 24)

ÎNGERII

„De câte ori ascultăm de poruncile lui Dumnezeu și facem fapte bune, îngerul nostru păzitor se bucură tare mult, iar când ne abatem de la voia lui Dumnezeu și stăm în păcate, îngerul nostru bun plânge tare mult”.

(21, p. 111)

ÎNTREBĂRILE

„A pune întrebări este o artă. Cine are întrebări, găsește și răspunsurile. Cu ajutorul întrebărilor poți învăța multe lucruri în viață. Așa cum umbra îl însoțește pe om, la fel și întrebările îl urmează pe om oriunde și oricând. De mic, copilul este foarte curios și pune multe întrebări părinților, precum și celor mai mari ca el. Nimeni nu se naște învățat”.

(11, p. 142)

ÎNVIEREA

„Învierea lui Iisus Hristos este chipul învierii noastre. După cum cel ce adoarme seara se trezește dimineața cu putere și sete de viață, la fel și noi prin înviere ne trezim pentru o nouă viață, având puterea învierii veșnice”.

(3, p. 195)

„Venim de la Dumnezeu, pe pământul lui Dumnezeu și prin moarte ne întoarcem tot la Dumnezeu. Învierea este totul”.

(3, p. 195)

„Viața noastră este o călătorie cu sens unic, fără întoarcere. Cu fiecare zi ne apropiem de veșnicie. Mergem spre înviere”.

(10, p. 155)

„Există cu adevărat Înviere! Prin Înviere, trupul devine nemuritor, ca și sufletul nostru (...). Învierea este destinul nostru, locul unde ne întâlnim cu toții”.

(11, p. 14)

„Învierea este pentru toată lumea. Atunci când va veni din nou Iisus Hristos, la sfârșitul lumii, toate cimitirele vor fi goale-goluțe. Chiar toți se vor ridica din morminte. Așa cum primăvara, toate semințele îngropate în pământ încolțesc și se ridică din sol în sus, la fel și morții din cimitire se vor ridica cu toții, vor pleca spre locul unde Iisus Hristos, plin de slavă, îi așteaptă pentru a-i răsplăti la Judecata finală a lumii”.

(18, p. 71)

„Mântuitorul a transformat moartea în Înviere. Toți vom învia prin Iisus Hristos; chiar și cei care nu cred în Iisus, vor învia și ei. Învierea este universală, ca și lumina soarelui, care se revarsă peste toți oamenii”.

(21, p. 25)

„Ce s-ar întâmpla cu noi dacă afară ar dispărea soarele care ne luminează? Ar fi întuneric, nu? Ne-am speria. Ar fi haos, tulburare. Lumina ne bucură. Lumina este veșnică. La fel și învierea. Învierea este darul cel mai frumos pe care ni l-a făcut nouă Bunul Dumnezeu”.

(16, p. 140)

„Hristos a venit ca să ne spună că există Înviere. Toată Evanghelia este înviere. Și înviere înseamnă nemurire, viață veșnică. Doar ne mutăm de aici mai aproape de Dumnezeu”.

(16, p. 141)

JERTFA

„Mai bine este să te lași sacrificat, decât să faci vărsare de sânge. Mai bine este să te lași mâncat, decât să mănânci pe altul. Mai bine este să fii sacrificat pentru credință, adevăr și Dumnezeu, decât să te lepezi de cel mai frumos și curat Miel din istoria omenirii, care este Hristos. Mai bine este să fii miel, decât lup flămând”.

(2, p. 22)

„Orice bine pe care-l facem celor din jurul nostru presupune o jertfă, un sacrificiu”.

(21, p. 116)

„Nu există fericire fără jertfă. La nașterea unui prunc, mama se jertfește, suferă, sângerează, ca să poată naște un copil fericit. Scoicile frumoase de pe fundul oceanelor sunt rezultatul suferințelor prin care trec. Vinul aromat și gustos este rezultatul zdrobirii strugurilor, ca să iasă mustul din ei. Dacă strugurii ar fi lăsați liberi pe coarde de viță de vie, ei nu s-ar transforma în « vinul cel bun »”.

(21, p. 118)

„A te jertfi pentru persoanele nevoiașe, lipsite de ajutor material este o adevărată « liturghie a binelui», care trebuie oficiată mereu și la oricine are nevoie de sprijin necondiționat”.

(22, p. 202)

JUDECATA FINALĂ

„Să începem de pe acum să ne pregătim pentru marele examen de evaluare la judecata finală a lumii. Acesta este cel mai important test pentru fiecare pământean”.

(13, p. 183)

LIBERTATEA

„Nimeni nu este forțat să vină la Hristos. Măreția omului stă în libertate, dar a fi liber nu înseamnă a-ți face de cap, a trăi în libertinaj”.

(10, p. 73)

„Ne copleșește iubirea lui Iisus, care respectă libertatea omului. A-L primi pe Iisus în casa sufletului depinde doar de vrerea noastră. El nu poate intra forțat în sufletul nostru. Stă ca un cerșetor, cu multă răbdare și umilință, ca să ne sature pe noi, cei flămânzi de « pâinea cea vie »”.

(11, p. 25)

LIMBA ROMÂNĂ

„Toată opera lui Grigore Vieru este o respirație a Limbii Române și un imn de doxologie adus acestui grai unic și inconfundabil în acest Univers”.

(5, p. 46)

„Limba Română este untdelemnul ce arde mereu în candela neamului nostru, prin care se mărturisește credința poporului român”.

(5, p. 47)

„Limba Română face parte din codul nostru genetic, pe care nimeni dintre străini nu-l poate decripta”.

(5, p. 48)

„Așa cum un melc își duce în spate propria cochilie, fiind peste tot, în orice moment, acasă – el intră să se adăpostească în cochilie asemenea unei case – la fel port și eu în sufletul meu, oriunde aș fi în lume, propria casă care este Limba Română. În ea mă adăpostesc, mă hrănesc și mă rog”.

(5, p. 49)

„Ce frumoasă patrie este Limba Română!”.

(5, p. 49)

LIMBILE STRĂINE

„La ce folosește să fii cult, dacă nu ai în tine omenie?! La ce folosește să știi multe limbi, dacă nu poți vorbi cu inima limba dragostei, care poate fi înțeleasă de oricine?!”.

(2, p. 27)

„A învăța o limbă străină este un act de cultură; a adopta o religie, alta decât cea a neamului tău, este un act de trădare”.

(2, p. 55)

„O limbă străină învățată este pentru mine o fereastră deschisă spre lume. Cu cât știi mai multe limbi străine, cu atât devii un om mai luminat, mai învățat. O grădină unde sunt flori multe, diverse ca formă, culoare și parfum, este un loc minunat. Tot la

fel, un om care cunoaște multe limbi străine devine o persoană minunată”.

(2, p. 56)

„Un proverb spune așa: « câte limbi vorbești, de atâtea ori om ești ». O cameră cu o fereastră are puțină lumină, dar când ai două, trei sau patru ferestre, lumina crește și camera este strălucitoare. La fel se întâmplă cu cineva care știe mai multe limbi străine. Are o minte strălucitoare”.

(22, p. 94).

LOGODNA

„Starea de logodnă este cea mai frumoasă perioadă din viața unei familii. În această perioadă de curată prietenie, cei doi se iubesc doar sufletește; au doruri și vise frumoase, devii propriii lor poeți. Își vorbesc cu cuvinte alese, fac gesturi minunate unul față de celălalt, se roagă mult unul pentru celălalt și se poartă cu multă îngăduință. Au ochi frumoși, deoarece văd totul frumos în jurul lor și fiecare vede frumusețea celuilalt. Cât de frumoasă este iubirea dintre doi logodnici! Nu pot trăi despărțiți. Se caută în vis tot timpul”.

(3, p. 129)

LUMINA

„Ce mare dar este lumina! Poți avea de toate în viață, dar dacă pierzi lumina ochilor, cazi în deznădejde, deoarece nu ai cum să mai vezi frumusețile fizice de afară. Lumina este de origine divină, deoarece Însuși Dumnezeu este lumină (Ioan 8, 12) (...). Viața, ca și lumina, sunt daruri sfinte, de la Dumnezeu. Lumea în care trăim noi, oamenii, este un mare ocean de lumină. Cu toții ne mișcăm în lumină, cunoaștem lumea din jurul nostru în toată splendoarea ei prin intermediul luminii și fiecare din vietățile existente: plante, animale, păsări, insecte, trăiesc de pe urma luminii”.

(2, p. 31)

„Lumea este făcută din lumină, iar Cel ce este Lumina lumii, Hristos este și viața ei”.

(2, p. 31)

MAMA

„Dragostea mamei nu o poate înlocui nimeni și nimic. Copilul, în prezența mamei, are personalitate, se consideră că este cineva, că are demnitate împărătească. Copilul, de mic, vede cu ochii mamei, aude și înțelege cu urechile mamei, merge primii pași ținându-se de picioarele mamei ca de niște stâlpi puternici. Mama trăiește prin copil, dar și copilul prin mamă”.

(5, p. 34)

„Oricât de mare ar crește copilul, chiar și atunci când ajunge om în toată firea la casa și la familia lui, în ochii mamei, el tot un copil este. Mama se gândește tot timpul la copiii ei, le veghează nopțile pe care le transformă în zile de lumină și de rugă”.

(5, p. 35)

„Mama este darul cel mai de preț dat de Dumnezeu nouă, celor de pe pământ. Ea ne ajută necondiționat, ca să putem merge, să vorbim și să

citim. De la ea auzim primele rugăciuni și cântece de suflet. Mama este ființa care ne-a văzut și ne-a iubit nespus de mult, din prima zi și până la sfârșitul vieții ei".

(16, p. 25)

„Statutul de mamă este cel mai mare dar pe care-l poate primi o femeie de la Dumnezeu și el nu poate fi înlocuit cu nimic în lumea aceasta. Două, chiar și trei doctorate, orice funcție publică, națională sau internațională, nu pot înlocui bucuria de a fi mamă, a celei mai sărace femei de pe pământ. Și o furnică se bucură să fie mamă, dar o femeie!

O mamă face orice pentru copil; pentru el merge și până la capătul lumii, își dă chiar viața pentru sănătatea lui".

(18, p. 138)

„Pentru mine, mama este o icoană la mare cinste pe altarul amintirilor mele, care s-au transformat în clopote ce bat la poarta uitării. Primul cuvânt pe care l-am rostit a fost « mama ». Când mă durea ceva, strigam tot la mama. Când mă loveam în joaca mea, venea repede mama și mă săruta în acel loc și îmi

trecea îndată durerea, fără nici un medicament. Deși făceam multe năzdrăvănii, ca și copii în casa noastră, mama nu ne certa cu asprime. Uneori nu vorbea deloc cu noi, ca să pară că este supărată, dar îi trecea repede, pentru că noi, copiii, o făceam să râdă”.

(19, p. 92)

„În spatele unui om mare, întotdeauna a stat o mamă puternică, vizionară, jertfelnică”.

(23, p. 14)

„O mamă este un înger pe pământ, o candelă aprinsă, un răsărit de soare, un zâmbet colorat asemenea unui curcubeu întins pe bolta cerului, o horă a bucuriei veșnice, un dor nemuritor, o respirație continuă, o floare nemuritoare”.

(23, p. 42)

MARTIRIUL

„Credința ortodoxă nu se negociază, nu admite nici un compromis dogmatic și nici jocuri politice. Nouă, celor de astăzi, atât ne-a mai rămas: să-L

iubim și să-L mărturisim pe Mântuitorul Iisus Hristos cu prețul vieții noastre”.

(1, p. 7)

„Mărturisirea de credință și martiriul formează dimensiunea ființială a Ortodoxiei românești. Ca popor, am fost loviți mereu din toate părțile pentru că ne-am păstrat încă vie credința ortodoxă. Jertfa de pe Cruce a Mântuitorului stă la baza martiriului de credință al Ortodoxiei românești. De la Mântuitorul Hristos și până astăzi, atâția înaintași și-au dat viața, mărturisind Ortodoxia asemenea Sfinților Brâncoveni.

(1, p. 15)

„Martiriul, jertfa și mucenicia, în lumina Bisericii Ortodoxe și a Sfintei Scripturi, reprezintă mărturia sublimă de dragoste față de Iisus Hristos, Care de bunăvoie și din iubire s-a lăsat crucificat pentru salvarea noastră veșnică”.

(1, p. 79-80)

„Mucenicia înseamnă a-ți asuma moartea jertfelnică pentru o cauză sfântă, nobilă, pe care să o faci

cu stăpânire de sine, curaj, bărbăție și multă demnitate, fără a cârti și blestema pe acea persoană care te persecută religios”.

(1, p. 80)

„Doar o persoană plină de iubire sfântă poate merge cu fața luminoasă și cu bucurie interioară pe altarul martirajului”.

(1, p. 81)

„Toți martirii au în ei conștiința prezenței lui Dumnezeu în orice moment al sacrificiului, care nu se face în zadar. Martiriul are ecou în veșnicie”.

(1, p. 82)

„Pe martiriul Sfinților Brâncoveni stă neamul românesc de astăzi. Dacă voievodul Constantin Brâncoveanu, domnitorul Țării Românești (1688-1714) ar fi cedat în fața presiunilor musulmane, noi astăzi am fi fost pașalâc turcesc. Suntem români ortodocși și datorită acestui martiraj al Sfinților Brâncoveni”

(1, p. 177).

„Martiriul este cea mai înaltă treaptă a mărturisirii credinței în Dumnezeu”.

(11, p. 15)

„Creștinul de astăzi care trăiește în mod autentic Evanghelia este un martir în devenire, deoarece el este gata să se jertfească pentru cei din jur și să moară ca și Sfinții Martiri Brâncoveni. La această mucenicie ne cheamă Biserica Ortodoxă. Să omorâm păcatele noastre și să renaștem la o nouă viață în Hristos și pentru Hristos!”.

(14, p. 15)

„Să mori cu zâmbetul pe față, mărturisind credința în dumnezeirea Mântuitorului Iisus Hristos – Fiul lui Dumnezeu, este dovada convingătoare a

credinței adevărate pentru un creștin autentic din zilele noastre”.

(14, p. 184)

MASS-MEDIA

„Atâta vreme cât ea este cumpărată de politicieni și pusă în slujba minciunii și a răului, mass-media rămâne o instituție de promovare a dezinformării prin orice mijloc, de către unii din angajații ei, care nu au coloană vertebrală”.

(14, p. 23)

„În lume se întâmplă și multe lucruri foarte frumoase, dar care nu prezintă nici un interes pentru unele agenții de știri. Prin mass-media noi trebuie să promovăm frumosul, virtutea, bunătatea, credința, valorile umane. Mass-media trebuie să fie o lecție a binelui, ca să putem stopa răul”.

(14, p. 24)

„Dacă stăm de dimineața și până seara pe toate canalele mass-mediei, uităm zâmbetul, bucuria,

deoarece oamenii din spatele mass-mediei ne vor triști, speriați și manipulați de frică”.

(14, p. 24)

„Ca să devenim puternici și liberi, avem nevoie de credință și de cultură, pe care nu le putem lua din mass-media”.

(14, p. 25)

MÂNCAREA

„Mâncarea devine bucurie dacă facem rugăciune și dacă o luăm ca pe un dar de la Dumnezeu. Masa trebuie servită în liniște deplină, cu voie bună și fără grabă”.

(10, p. 32)

„Nu mâncarea în sine este importantă și nu contează numărul de feluri de mâncare la o masă, ci dragostea cu care le pui pe masă; dragostea face totul. Credința în Dumnezeu, iubirea de meseni și bucuria sufletească formează mâncarea cea mai bună din lume. În rai se consumă doar lumină”.

(11, p. 56)

„După masă te simți mai bine. Mâncarea își are rostul ei. În primul rând, ne asigură combustibilul trupului, adică sângele. De asemenea, mâncarea este un izvor al bucuriei. Masa este și un mijloc de comuniune și de socializare, de dialog între meseni. Multe lucruri se rezolvă la o masă copioasă”.

(11, p. 84)

MÂNTUIREA

„Nimic bun nu se poate face fără curaj, îndrăzneală, încredere, perseverență, mai ales când este vorba de mântuirea sufletului nostru”.

(8, p. 261)

MIEZONOPTICA

„În timpul miezonopticii este multă liniște. Dacă ești atent, poți auzi chiar gândurile tale. Uneori și ele sunt zgomotoase, când au conținut lumesc, păcătos. Gândurile frumoase, sfinte sunt tare ușoare, te

bucură. Cel mai bun gând este Rugăciunea lui Iisus rostită din inimă, cu inima trează, conștientă și plină de lacrimi sincere de pocăință”.

(11, p. 60)

„Miezonoptica este o slujbă de evaluare a gândurilor de peste zi, o adunare a minții într-o singură direcție: pocăința de tot ce ai greșit cu voie sau fără de voie în timpul zilei, cu fapta sau cu gândul. La miezonoptică se spală sufletul de toate greșelile de peste zi”.

(11, p. 60)

„Miezonoptica este mijlocul timpului de la apusul la răsăritul soarelui. Atunci când e firesc să ai somnul cel mai profund, dulce, liniștit, trebuie să ieși din tine cu toată ființa și să îngenunchezi în adâncul eului tău, cerând milă și lacrimi de pocăință înaintea lui Dumnezeu”.

(11, p. 61)

„Miezonoptica este un mijloc de reculegere și de reabilitare în fața lui Dumnezeu pentru tot ce ai

greșit. În Biserică la miezonoptică se adună toți îngerii din ceruri, pentru a ne arăta cât de importantă este această slujbă de la miezul nopții. Jertfa omului este mare la această slujbă de noapte. Se dă o luptă intensă în el, între somn și trezvie, precum între întunericul și lumina zilei".

(11, p. 61)

MOARTEA

„Moartea se poate numi și nașterea omului pentru viața viitoare. În viața de acum, trupul nostru este pentru suflet ceea ce este pântecele mamei pentru copil sau oul pentru pui. Copilul iese din pântecele mamei, puiul sparge coaja și iese afară pentru o viață nouă. La fel și noi, în momentul morții ne naștem pentru o nouă viață, veșnică".

(3, p. 194)

„Somnul de noapte este o anticipare a morții noastre. Ne așezăm seara în pat ca într-un sicriu. După ce adormim, nu mai știm ce se întâmplă cu noi. Dumnezeu ne trezește dimineața, ca să putem începe

o nouă zi. Această trezire o putem asemăna cu învierea morților, când toți cei decedați se vor ridica din morminte. Cu alte cuvinte, fiecare din noi, pământenii, face experiența morții și a învierii în fiecare zi și în fiecare noapte”.

(10, p. 29)

„Un suflet care pleacă de pe pământ la ceruri s-a eliberat de tot ce e rău. Se duce la loc de verdeață și de odihnă veșnică”.

(11, p. 15)

„Toată viața învățăm și la moarte ajungem la concluzia că nu știm nimic și că nu am făcut nimic pentru suflet”.

(11, p. 59)

„O persoană cu viață sfântă nu se teme de moarte, pe care o vede doar ca pe o trecere ușoară în lumea de dincolo, unde este atâta lumină și frumusețe”.

(12, p. 71)

„Biserica Ortodoxă este o Biserică a învierii. Ea crede cu tărie în viața de dincolo. Nu există moarte. Noi doar ne mutăm, prin deces, de aici, dincolo, în lumea veșniciei”.

(14, p. 51)

„Omul a fost creat de Dumnezeu ca să devină nemuritor. Trupul omului, deși este înmormântat, va beneficia de înviere”.

(14, p. 52)

„Nu ne temem de moarte, ci doar de veșnicie, unde ne vom întâlni față în față cu Dumnezeu, de Care poate ne-am lepădat cu bună știință și pe Care nu-L putem păcăli”.

(14, p. 52)

„Când moare un copil mic, el se transformă imediat în înger”.

(18, p. 68)

„Este adevărat că, atunci când se termină mosorul, gata și cu viața, indiferent cine ai fi și starea socială și economică pe care o ai! Atunci când Dumnezeu te cere, totul se dă la o parte și imediat sufletul celui chemat se ridică la cer, chiar de ai fi sănătos tun”.

(18, p. 69)

MODELUL IISUS

„Prin episodul ispitirii de către diavol, Iisus vrea să ne arate că și noi, dacă avem voință, trebuie să rezistăm ispitei lăcomiei. Iisus, cu firea umană

asemenea nouă, a reușit să învingă păcatul lăcomiei. La fel și noi să facem! Toată Evanghelia, de la A la Z, ni-L prezintă pe Iisus ca model de trăire, de bunătate, răbdare, mărturisire, voluntariat, jertfelnicie. El este cel mai bun model pe care trebuie să-L urmăm și la care să ne raportăm tot timpul".

(19, p. 115)

MONAHISMUL

„Monahismul este crucea libertății. Călugărul își asumă acest mod de viață în castitate, cu ascultare necondiționată de stareț și de duhovnic, cu trai în sărăcie de bunăvoie. Călugăria în sine este o cruce grea, dar frumoasă, cu riscuri, dar și cu satisfacții mari".

(11, p. 15)

„Monahii, prin modul lor de viață aici, pe pământ, îi înlocuiesc pe îngerii căzuți din ceruri, deodată cu Lucifer, căpetenia lor. Lupta diavolului împotriva monahului este mai mare decât războiul pe care necuratul îl duce cu mirenii, cei ce trăiesc în lume.

Atunci când un monah cade într-un păcat de moarte, se zguduie tot cerul”.

(11, p. 16)

„Călugăria este o cruce, care înseamnă suferință, jertfă, abstinență, credință, umilință, demnitate, luptă, biruință, încredere totală în ajutorul lui Dumnezeu. Călugărul, deși s-a lepădat de lume, este în mod paradoxal mai aproape de nevoile, greutățile și suferințele oamenilor din lume”.

(11, p. 16)

„Monahul nu urăște lumea, ci păcatele lumii”.

(11, p. 16)

„Orice monah este un martir, deoarece își dă viața pentru Hristos. Călugărul adevărat, autentic, nu regretă că a făcut această alegere și că și-a asumat crucea monahismului plină de încercări, de jertfă, de suișuri pe o cale îngustă, care duce la ceruri”.

(11, p. 17)

„Atunci când faci ascultare totală față de starețul duhovnic, ești scăpat de orice grijă. Mai-marele tău răspunde de orice. Ascultarea te limitează într-o anume direcție, te plasează într-un spațiu anume, ferit de ispite”.

(11, p. 104)

„O persoană devine monah din clipa când dorește să-și schimbe viața în Hristos, cu Hristos și pentru Hristos. Monahul își asumă acest mod de creștere în Hristos, pentru a deveni purtător de Hristos (...). Un călugăr adevărat își vede întotdeauna neputințele sale, lipsurile și căderile sale. El nu se compară cu nimeni și nici nu se raportează la altă persoană. Monahul se rupe de plăcerile lumii, pentru a fi mai aproape de problemele oamenilor. Monahul este trimisul lui Dumnezeu pe pământ, ca să ne arate drumul răstignirii, pentru a avea parte de învierea veșnică”.

(11, p. 105)

„Călugăria este ca o naștere din nou; este un început de viață deosebită. După cum la naștere i se

dă nume copilului, la fel și persoanei care se călugărește i se pune un nume nou, care-l înlocuiește pe cel de la botez”.

(11, p. 106)

„Monahismul ține de libertate, dar și de plăcere. Trebuie să-ți placă jertfa, ascultarea, sărăcia, naturaleța, simplitatea, precum și implicarea trup și suflet în viața duhovnicească. Trebuie, ca monah, să te lupți permanent cu tine însuți, cu trupul tău”.

(11, p. 138)

„Monahul este un înger luminos în devenire. Deși el poartă haine negre, sufletul lui trebuie să fie mereu alb. Culoarea sufletului se vede pe fața monahului. Dacă el are bucurie interioară, acea stare se manifestă în exterior prin zâmbet. Orice zâmbet este un ecou al paradisului. Monahul nu trebuie să fie posac, posomorât, trist, abătut. El este ca un erou, care s-a învins pe sine, care a biruit patimile. Călugărul renunță la orice plăcere lumească, pentru a câștiga dulceața raiului”.

(11, p. 156)

„Călugăria în sine este ca o nuntă. Mirele este călugărul, iar mireasa este mănăstirea unde te călugărești. Călugăria se face odată pentru totdeauna. Ea nu se repetă. Călugăria înseamnă un nou mod de viață, un început de drum fără întoarcere. Acest drum este unic, ca o scară ce urcă încet până la ceruri, treaptă cu treaptă”.

(11, p. 156)

„Călugărul este un mire chemat la Nunta cosmică, care este veșnică”.

(12, p. 97)

MUNCA

„Munca te face mare în societate; prin lucrare te împlinești și devii ceva în viață. Lenea te înjosește și te izolează de lume. Prin muncă creezi un paradis atrăgător în jurul tău. A munci este o stare de normalitate și de ascultare sfântă de Dumnezeu”.

(18, p. 96)

„A te osteni înseamnă a te trudi, a te dărui trup și suflet pentru a face ceva bun și plăcut înaintea lui Dumnezeu. Munca bine făcută îți dă satisfacție, împlinire și o stare de bucurie lăuntrică”.

(19, p. 225)

NAȘII

„Este tare frumos ca la botezul copiilor să avem aceiași nași de la cununie. Nașii sunt de fapt părinți spirituali, duhovnicești. Dacă la nașterea noastră noi nu ne putem alege părinții sub nicio formă, la botez sau la cununie avem această posibilitate, să optăm pentru o anume familie, de care să ne legăm pentru toată viața, prin acest statut de naș sau nănaș”.

(18, p. 50)

„Rolul nașilor este foarte important, atât la botez, cât și la cununie. Ei poartă toată responsabilitatea morală pentru viața religioasă a finilor”.

(18, p. 50)

„Este foarte important ca nașii de botez să se spovedească înainte, deoarece copilul, prin botez, devine înger. Ca să ții în brațe un înger la botez, trebuie să fii tu însuți un înger, prin spovedanie înlăcrimată”.

(18, p. 52)

NATURA

„De la pietre am învățat răbdarea și tăcerea. De la brazi, speranța care nu moare niciodată; de la ape curgătoare, că totul în viață este trecător; de la vânt, să mă feresc din calea ispitelor; de la soare, să nu uit de Rugăciunea lui Iisus, Soarele dreptății; de la parfumul florilor, să dăruiesc tot ce am primit de la Dumnezeu. Așa am învățat că fiecare om are Crucea lui, chemarea lui și un loc în rai, prin mila Maicii Domnului”.

(11, p. 8)

„Marea este o ființă vie și la propriu, și la figurat. Ea are suflet și viață. E vie, pentru că naște și menține viața viețuitoarelor și a plantelor din

adâncul ei fascinant. Pe mare trăiesc oameni: pescari, marinari, turiști care o înconjoară cu trupul și cu sufletul. Marea e ca o mamă care ne hrănește cu toate delicatesele ei: fructe de mare, pești de tot felul, raci, plante aromate. Apa mării ne spală, ne curăță și ne tămăduiește neputințele trupului. În mare găsim sare, care dă gust mâncării și sănătate corpului nostru”.

(11, p. 80)

„Omul seamănă de multe ori cu marea. Ea este blândă, caldă, primitoare, ispititoare, dar de multe ori își schimbă fața și firea. Devine foarte agitată, învolburată, plină de mânie și de ură pe noi, oamenii, care o murdărim cu păcatele noastre. Atunci când vântul nu mai bate și soarele stă sus, cu privirea ațintită asupra mării, ea devine liniștită, romantică, plină de poezie. Așa se întâmplă cu noi când îl lăsăm pe Soarele Hristos să stea cu prezența Sa harică în sufletul nostru”.

(11, p. 81)

„Soarele face discret cu ochiul la mare, își ia rămas bun de la ea și, ca un copil zburdalnic, se

ascunde apoi după câțiva munți pierduți în zare. Cerul începe să se întunece un pic, până la apariția lunii, care răsare veselă deasupra mării. Aflase că în corabie se află Sfântul Mucenic Sava, plin de lumina credinței, și a vrut să-l salute cu o plecăciune smerită”.

(11, p. 88)

„Întreaga noapte s-a transformat într-o priveghere sfântă până dimineața, când toate stelele de pe cer au plecat și ele la culcare, foarte obosite. Fiecare din ele a revărsat pe timpul nopții stropi de lumină peste moaștele Sfântului Mucenic Sava. La orizont, înspre răsărit, a început să se ridice încetișor, dar sigur pe el, soarele, hotărât să se războiască cu câțiva nori care-i stăteau în cale. Îndată ce au văzut razele lui mari, asemenea unor săgeți ucigătoare, norii s-au răsfirat speriați. Apa mării, în zare, parcă a luat foc la apariția soarelui, care s-a lăsat oglindit în ea ca o minge înroșită”.

(11, p. 93)

„Soarele se ridică din mare, pe care a aurit-o în multe nuanțe strălucitoare. Pescărușii plini de viață,

un pic înfometați, au ieșit la patinaj pe luciul mării, pentru a prinde câte un pește orbit de lumina soarelui, care se scoală hotărât din mare, spre a-și lua zborul pe bolta cerului”.

(11, p. 102)

„Câțiva nori mai vânjoși, de o parte și de alta, se apropie de el, devenind o scară uriașă până la cer, numai bună să urce pe ea soarele. El este cel mai vesel astăzi. De sus, soarele vede totul până în zare. Lumina lui a învăluit întregul văzduh. Câțiva nuferi de pe țărm i-au dat binețe soarelui. Stoluri multe de rândunele dinspre țărm s-au plecat cuviincios către el, intrând într-o horă ca-n povești”.

(11, p. 102)

„De la soare noi primim lumină și căldură. Soarele ne creează o stare bună, poftă de viață, energie și multă bucurie. Lumina soarelui ne face să uităm de toate necazurile și greutățile vieții. În lumea de dincolo, nu mai există noapte și nici soare”.

(11, p. 102)

„Soarele, vioi, s-a ridicat repede sus pe bolta cerului. El este tare fericit. Este ca un rege plin de lumină. Este bucuros de tot ce are: lumina și căldura o dăruiește tuturor. Este fericit pentru că dă totul, fără a aștepta ceva de la oameni”.

(11, p. 123)

„Câți dintre noi îi mulțumim soarelui pentru generozitatea de a ne lumina de mii de ani, fără să aștepte ceva în schimb?! Câți i-am spus: îți mulțumesc, soare, pentru tot ce faci în fiecare zi, ca noi să fim fericiți?!”.

(11, p. 124)

NECAZURILE

„Nu vă speriați de aceste chinuri și necazuri prin care trecem acum. Este o vorbă veche din bătrâni care spune că « necazurile nu cad pe pietre, ci pe oameni », ca, prin ele, prin răbdare îndelungată, oamenii să devină mai puternici și mai strălucitori”.

(2, p. 10)

„Necazurile sunt ca apa de ploaie care, pe de-o parte, spală orice necurățenie, iar pe de altă parte ajută la creșterea florilor. La fel și necazurile, dacă vin din voia Celui de Sus, au darul să ne curețe sufletele și să sporească în noi credința”.

(2, p. 11)

NUMELE

„Să provii dintr-o familie cu nume bun este un mare dar de la Dumnezeu. Să poți făuri prin jertfă și sfințenie un nume bun este o mare binecuvântare și o aleasă încununare de la Dumnezeu”.

(12, p. 72)

„Nimeni dintre noi nu-și alege familia în care se naște și nici neamurile cu care trebuie să trăiască în timpul vieții sale pe pământ. Este tot lucrarea lui Dumnezeu, care pe toate le coordonează. De la familie luăm numele, nu și faptele. Fiecare dintre noi răspunde de tot ce face și gândește”.

(12, p. 72)

„Numelui pe care-l primim prin naștere sau la botez îi putem da valoare, sens, substanță, eternitate. Totul depinde de modul nostru de viețuire și de crezul pe care-l mărturisim în timpul vieții noastre pe acest pământ al lui Dumnezeu. Un nume primit ne poate motiva spre ceva, ne poate impulsiona, ne poate aminti de cineva sau de ceva”.

(12, p. 72)

„Cu numele consfințit prin botez, Biserica îl va pomeni pe noul creștin la toate slujbele religioase de pe pământ, iar în lumea de dincolo, Dumnezeu îl va scrie cu acest nume de la botez și în Cartea Vieții Veșnice”.

(16, p. 11)

„Omul sfințește locul, spune un proverb; de asemenea, tot omul sfințește și numele pe care-l primește la botez”.

(18, p. 29)

„Numele spune totul despre cineva. Între persoană și nume se află de multe ori o legătură intrinsecă. Cineva, prin numele purtat cu cinste, omenie, demnitate și credință vie în Dumnezeu îl poate sfinți, adică îl poate onora cu sfințenia vieții”.

(19, p. 219)

OMENIA

„Omenia este cea mai mare roadă a Evangheliei lui Iisus Hristos. Omenia este credința cea adevărată”.

(2. p. 41)

OMUL

„Mai stabilă este vremea decât omul în sine. Aici e miel, aici devine lup, pe când vremea bună ține toată ziua”.

(2, p. 25)

„Orice om este unicat. Nu există două persoane la fel. Ba mai mult, nu există două frunze la fel; nu sunt identici doi fulgi de zăpadă, nu sunt două fire de nisip asemenea. Dumnezeu este măreț prin această lucrare: fiecare specie din Univers este unicat. Cu atât mai mult omul”.

(11, p. 13)

„Pe om îl cunoști cu adevărat după moartea sa. Atunci i se recunosc meritele și virtuțile”.

(11, p. 25)

ORTODOXIA

„Ortodoxia este viața în Hristos și pentru Hristos în slujirea semenilor. Ortodoxia se manifestă nu prin cuvinte înțelepte, ci prin modul de viață personală, trăind după « dreptarul învățăturii lui Hristos » și spunând mereu, ca și Sfântul Apostol Pavel: **« Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine »** (Galateni 2, 20)”.

(1, p. 76)

„Aceasta este Ortodoxia: un zâmbet, o lumină caldă și veșnică. Ortodoxia este Adevărul întrupat în istorie. Chemarea ei este de a aduce pace în lume”.

(22, p. 133)

PARASTASELE

„În tot ce facem pentru cei răposați, să punem credință și dragoste. Acestea ajung în forță în lumea de dincolo, ca o adiere dulce de vânt a recunoștinței”.

(18, p. 75)

PATRIOTISMUL

„De la un capăt la celălalt al țării noastre, pământul este îmbibat cu sângele eroilor noștri. Acesta este motivul forte pentru care nu avem dreptul moral să vindem pământ unor străini care au venit să pângărească țarinile buneilor noștri; aceștia s-au jertfit pentru binele acestui popor de martiri. A vinde pământ străinilor înseamnă a-i vinde lor pe

părinții noștri, pe rubedeniile noastre. Doamne ferește, ce blestem mare pe cei care fac acest păcat strigător la ceruri!”.

(23, p. 123)

PĂCATUL

„Un gând murdar, cât de mic ar fi el, aprinde păcatul în noi dacă nu-l scoatem afară imediat”.

(15, p. 273)

„Fiecare dintre noi să ne asumăm păcatele, să nu aruncăm vina pe alții, pe sistem, pe societate, pe conducătorii politici, pe ierarhii sau pe preoții Bisericii ori pe străini. Vina este și a mea, și a ta, și a noastră, a tuturor care trăim dezbinați unii pe alții, deși avem același sânge și același botez”.

(15, p. 301)

„Atâta vreme cât nu cunoști personal pe cineva, nu din spusele și bârfa altora, nu poți înjura și da în judecată acea persoană care nu te-a jignit cu nimic. Mare este Dumnezeu, are grijă de toți, El îi iartă pe

toți și le face tuturor un loc în rai, căci mare este raiul lui Dumnezeu”.

(15, p. 304)

„Păcatul, când îl facem, devine ca un zid între noi și Dumnezeu, un fel de paravan negru. Iată de ce este bună spovedania deasă: ca să ne curețe inima și sufletul”.

(18, p. 28)

„Să te ferești ca de foc de orice păcat al desfrânării, de orice atingere. Dragostea din tine nu trebuie zgândărită, ea nu trebuie grăbită și nici forțată. Atunci când avem răbdare în viață și ne rugăm mult, Dumnezeu ne arată îndată calea pe care trebuie să mergem. Tu, ca fată, nu te arunca în brațele băieților și nici să nu-i smintești prin îmbrăcăminte scurtă, picioare goale, bluze decoltate, cuvinte obscene”.

(18, p. 90)

„Biserica ne învață să iubim oamenii, chiar și când cad în păcate, să ne fie milă de ei, dar să urâm păcatele, care distrug pe oameni și îi fac lumești”.

(19, p. 172)

„Cu păcatul nu se vindecă nicio boală. Orice păcat aduce și mai multă suferință”.

(21, p. 30)

PELERINAJUL

„Fiecare pelerinaj este o sărbătoare prelungită. O carte citită, cu timpul, se uită, dar un pelerinaj se imprimă adânc în suflet”.

(11, p. 8)

POEȚII

„În jurul poeților sunt roiuri cu mii de cuvinte, care dau târcoale. Doar ei le văd și le simt. Ce face un poet? Exact ce face un copil când alcătuiește un puzzle. Aceste cuvinte, el le culege cu mintea și cu inima și le așează atât de frumos în strofe!”.

(23, p. 115)

POEZIA

„Poezia se naște din cântare, din rostire și din rugăciune. Aceste daruri sunt oferite de dulcea Limbă Română, Cina cea de Taină a Carpaților noștri. Cu ea respirăm și prin ea trăim plenar viața aici pe pământ, dar și dincolo, în Împărăția cerurilor”.

(23, p. 157)

„Poezia înseamnă arta purificării și a vindecării sufletului nostru rănit. Ca și iubirea, care ne transfigurează și ne vindecă rănile sufletești, poezia are această harismă binefăcătoare de a ne întări sufletește și a ne vindeca sufletul și trupul în mod miraculos.

(23, p. 160)

„Poezia este aerul și sângele Limbii Române. Cu ea respirăm și prin ea trăim plenar viața aici pe pământ, dar și dincolo, în Împărăția cerurilor. Poezia în sine este o doxologie, pe care îngerii și oamenii credincioși o aduc încontinuu pe altarul cerului, iar ea se prelinge în sfintele locașuri, de oameni zidite”.

(23, p. 158)

„Poezia ne ajută să urcăm până la ceruri, pentru a descoperi muzica sferelor înalte, despre care vorbea Platon; să pătrundem în tainele Cosmosului transfigurat de Cincizecimea Duhului Sfânt, care penetrează totul și în toate câte sunt zidite de la întemeierea lumii văzute și nevăzute”.

(23, p. 160)

POLITICIENII

„Politica nu se face cu vorbe, ci cu fapte. Pentru a intra în politică, trebuie să ai cei 7 ani de acasă, cu promovare 100%. Ca să faci politică, trebuie să ai frică de Dumnezeu”.

(19, p. 206)

„Ca să fii politician, trebuie să știi să vorbești bine românește, să-ți fie dragă LIMBA ROMÂNĂ. Politicienii să nu uite de unde au plecat, cine i-a votat și de ce. De asemenea, să-și aducă aminte că nicio funcție politică nu este veșnică, uneori ține doar câteva ceasuri sau câteva luni și gata”.

(19, p. 207)

POSTUL

„În vremea postului trebuie să evităm abundența mâncărurilor de post foarte rafinate, diversificate, care ne umplu de plăceri trupești. Chiar mâncarea de post trebuie consumată în cantități mici. Deodată cu postul alimentar trebuie practicat și „postul de păcate", adică stoparea păcatelor, a patimilor, a gândurilor rele".

(14, p. 84)

„Tot ce faci în viață din suflet, cu iubire sfântă, are valoare și-ți dă bucurie sufletească. La fel trebuie să petrecem și noi vremea postului, cu multă dragoste sufletească, cu bucurie și cu bună înțelegere cu toată lumea din jurul nostru. Dacă nu vorbești cu cei din familia ta, ce bucurie poate să-ți aducă postul în suflet?! Dacă nu iertăm pe cei ce ne-au greșit într-o împrejurare oarecare, dacă ne hrănim cu ura din noi, ce rost are postul de alimente?! Cleveteala pe care o facem în timpul postului este echivalentă cu a mânca carne de om. Doamne, ferește!".

(15, p. 213)

PREOTUL

„În orice moment al pastorației, preotul se întreabă în sinea lui: « Ce ar face Hristos în locul meu? Cum ar proceda Hristos în această situație? Ce ar vorbi sau cum ar scrie Hristos în locul meu? ». Acest dialog tainic este o comunicare directă și personală cu Hristos, care ne conștientizează și ne luminează, ca să vorbim și să scriem cele plăcute lui Dumnezeu”.

(13, p. 5)

„Preotul este o ființă universală: îl găsim peste tot și aproape de orice om. Este o persoană indispensabilă la orice eveniment din viața omului”.

(18, p. 9)

PREOȚIA

„Preoția este o lucrare mare, care se face pentru Dumnezeu. Un plugar pune mâinile pe coarnele plugului și merge doar înainte, fără a privi în urmă.

De toate are grijă doar Dumnezeu. El se îngrijește de sămânța care se va pune în urmă, de rodirea și secerișul plantelor. Munca în preoție se face în echipă, în cadrul familiei. Ambii soți trag la aceeași căruță și într-o singură direcție, cu ajutorul bunului Dumnezeu”.

(12, p. 56)

„Ce drum anevoios am ales, ce greu este urcușul preoției, câte piedici, căderi, suspine, ispite, lacrimi, deznădejdi, dureri, dar și multe bucurii sfinte sunt pe acest drum! Mila lui Dumnezeu a fost atât de mare cu mine!”.

(15, p. 18)

PRIETENIA

„O prietenie curată se poate transforma, într-o zi, într-o căsătorie fericită. Să nu te grăbești să-ți cauți prieten! Dumnezeu le aranjează pe toate la timpul cuvenit. Toate în viață au un rost, un început și un final. Să nu uiți o vorbă înțeleaptă pe care am auzit-o de la bunelul meu: « Toate la timpul lor și ouă roșii

de Paști ». Așa e și cu căsătoria. Toate la timpul lor, fixat de Dumnezeu”.

(18, p. 90)

„Ca să fii credibil în prietenie, trebuie să fii prietenul lui Iisus Hristos. El este garanția prieteniei noastre. Eu țin mult la această valoare a prieteniei, pentru că este de obârșie divină. Am prieteni și mă rog pentru ei. Le port veșnică recunoștință. O prietenie autentică are la bază anumite principii: sinceritate totală, transparență, dăruire, dezinteres total, confidențialitate, statornicie”.

(19, p. 208)

PROHODIREA

„Biserica Ortodoxă este prin excelență o Biserică a învierii. Slujba de prohodire nu este lacrimogenă, dimpotrivă, dă liniște, împăcare, eliberare, deoarece sufletul celui decedat care a scăpat de « grija cea lumească » pleacă ușurat la Dumnezeu, Care este pentru noi toți Părintele ceresc”.

(17, p. 55)

PSALTIREA

„Citirea Psaltirii este ca apa care ne spală și ne curățește, este ca lumina soarelui care ne încălzește și ne mângâie sufletul. Citirea Psaltirii și săvârșirea Sfintei Liturghii sunt cele două lanțuri care țin acest pământ și această lume”.

(2, p. 122)

„În această carte sfântă găsim o întreagă teologie despre Dumnezeu: cum lucrează El în lume, dar și în inima noastră. Psaltirea este hrana și busola vieții noastre religioase. Din ea izvorăște multă liniște, știință și bucurie sfântă”.

(12, p. 52)

PURTAREA DE GRIJĂ A LUI DUMNEZEU

„Dumnezeu ne poartă tuturor de grijă. Ne știe pe fiecare cu nevoile, necazurile, dorințele și problemele noastre. De multe ori nici nu deschidem

gura la rugăciune, că și primim de la Dumnezeu binecuvântările Lui”.

(11, p. 58)

„Adesea ne îmbolnăvim pentru că nu avem încredere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Toate păsările sunt mereu fericite; de aceea ele cântă. Nu-și fac probleme: ce mănâncă, când seamănă, când culeg. De toate are grijă doar Dumnezeu. Dar trebuie să facem și noi ceva: în afară de rugăciune, să muncim. Purtarea de grijă a lui Dumnezeu nu înseamnă pentru noi, oamenii, lene: să stai să îți pice de sus totul”.

(11, p. 58)

„Creștinii, când apar tot felul de războaie ale duhurilor rele, aruncă ancora în fața lui Hristos, adică își pun nădejdea în El, iar Dumnezeu le poartă de grijă”.

(11, p. 86)

RAIUL

„Acolo totul e lumină, iubire, pace, armonie și multă frumusețe cerească, pe care noi, oamenii, nu putem să o descriem în cuvinte omenești”.

(2, p. 103)

„Așa cum gândurile noastre zboară ușor și iute peste tot în acest Univers, la fel și sufletul din noi poate să călătorească repede în raiul lui Dumnezeu”.

(2, p. 103)

„Aici, pe pământ, viața omului este făcută din întuneric și lumină, după cum avem și noapte, și zi și în curând vom trece din noapte la ziua cea mare care se apropie pentru noi, atunci când ne vom întâlni cu Dumnezeu cel plin de lumină și de slavă cerească”.

(3, p. 7)

„Noi, pământenii, trăim între aceste două patrii: una care este aici, pe pământ, pentru o vreme, și alta

veșnică, în ceruri. Acea persoană care nu are iubire de Patrie aici pe pământ nu poate nădăjdui să ajungă în Patria cerească”.

(5, p. 52)

„Raiul înseamnă plenitudinea vieții și a bucuriei sfinte în comuniune cu Dumnezeu”.

(5, p. 55)

„În lumea de dincolo, cu toții vom sluji alături de Mântuitorul Hristos. Așa cum noi alegem, dintr-o grădină, floarea cea mai frumoasă, la fel procedează și Dumnezeu cu noi, oamenii. Din grădina Sa, El alege din când în când câte o floare, pe care o sădește în ceruri”.

(11, p. 14)

„Ce frumos este în rai! Acolo este numai lumină și bucurie. Este atâta frumusețe, pe care nimeni dintre pământeni n-a văzut-o vreodată”.

(11, p. 165)

„În raiul ceresc, toți sfinții se vor hrăni doar din lumina și din dragostea lui Dumnezeu. Acolo oamenii nu mai aleargă după « pâinea cea de toate zilele », deoarece Hristos este « pâinea cea vie » și « apa cea vie » pentru toți”.

(12, p. 99)

RĂUL

„Răul vine de la diavol, care peste tot și oricui face numai rău. Are mare ciudă pe noi, oamenii. Ne-ar mânca de vii. Este foarte gelos pe noi, deoarece Dumnezeu ne iubește chiar de suntem uneori păcătoși”.

(2, p. 12)

RĂZBOIUL

„Războiul, oricare ar fi el, nu este în sine nicio bucurie și nicio plăcere. El aduce pagube de o parte sau de alta, pierderi de vieți omenești, stări de groază, răzbunări, ură, pierderi economice, probleme sociale”. (2, p. 35)

RECUNOȘTINȚA

„Mulțumirea sau recunoștința este floare rară în lume. Așa cum într-o grădină lalelele negre sunt puține, la fel și gesturile de recunoștință sunt pe cale de dispariție”.

(11, p. 149)

RESPONSABILITATEA

„Suntem chemați cu toții la simplitate și naturalețe. Agenda noastră zilnică este supraîncărcată cu multe activități nefolositoare, care ne mănâncă timpul, foarte prețios pentru mântuire. Vom răspunde în fața lui Dumnezeu pentru toți anii trăiți în zadar, departe de Evanghelia lui Iisus Hristos”.

(14, p. 14)

„Un creștin adevărat nu fuge de lume, de societate. El este chemat de Biserică să contribuie la încreștinarea lumii, la implementarea valorilor creștine în toate instituțiile cu care intră în contact”.

(14, p. 15)

„Fiecare dintre noi, oriunde se află, să se întrebe așa în gând: « Ce ar face Hristos în locul meu? ». Cu siguranță că El ar avea o altă atitudine față de tot ce se întâmplă în jurul nostru. Să ne punem mai des această întrebare, în toate momentele cheie ale vieții noastre, iar schimbările în bine se vor resimți foarte repede. Avem mare nevoie de cultul muncii și de cultul familiei, care înseamnă comuniune, jertfă, dragoste”.

(14, p. 16)

RUGĂCIUNEA LUI IISUS

„Rugăciunea lui Iisus aduce liniște sufletească, o stare de bucurie interioară, o energie pozitivă, poftă de viață. Această rugăciune este respirația sufletului și sângele inimii”.

(10, p. 30)

„La rostirea Rugăciunii lui Iisus, în mintea noastră dispare vântul ispitelor. Atunci apare o mare liniște, pe care plutește Însuși Dumnezeu în inima noastră.

Acum se întâlnește omul cu Duhul Sfânt, care ne transformă într-o biserică vie, rugătoare, în care arde candela rugăciunii. Ferice de acele persoane care se pot împărtăși de acest duh isihast, caracteristic doar sfinților din ceruri!”.

(10, p. 141)

„Să spui mereu rugăciunea minții: « Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul! » și așa vei păși ușor pe calea vieții.

(13, p. 19)

„Rugăciunea lui Iisus spusă încontinuu, într-o stare de pocăință autentică, cu mare încredere și dragoste față de Mântuitorul Hristos poate mijloci întâlnirea dintre inimă și rațiune, care împreună se umplu de o lumină imensă, necreată. Această lumină îți dă o bucurie lăuntrică, o stare de veselie și de zâmbet permanent. Doamne, ce stări minunate! Îți vine să-i iei pe toți în brațe, îi vezi pe toți buni și frumoși, cu chip de îngeri de lumină!”.

(15, p. 18)

„Dacă am înțelege cu toții cât de puternică și binefăcătoare este această rugăciune a minții, nu am mai părăsi-o. Ea ține loc de orice pravilă. În ea se cuprinde totul. Rostirea numelui lui Iisus în inima noastră aduce harul lui Dumnezeu”.

(15, p. 19)

RUGĂCIUNI / DESPRE RUGĂCIUNE

„Doamne, Îți sunt recunoscător pentru că mi-ai dat puterea de a mă mulțumi cu un petic de cer liber, spre care speranțele mele, prin ochii înlăcrimați, zboară printre nori, acolo sus, la Tine!”.

(13, p. 14)

„Doamne, cred că Tu știi mai bine cine sunt, poate mai bine mă cunoști Tu decât mă cunosc eu. Vreau să-Ți mulțumesc pentru familia minunată pe care mi-ai oferit-o și totodată pentru oamenii pe care mi i-ai scos în cale”.

(13, p. 18)

„Împărate Atotputernice, pe Tine, Cel ce cunoști gândurile cele ascunse ale oamenilor, Te rog să mă îndrumi pe calea cea dreaptă; pe Tine te rog, Cel ce ești « Calea, Adevărul și Viața ». Pentru ca la ziua înfricoșătoarei Judecăți, să fiu găsit precum pomul cel cu roadă bună și să fiu așezat în ceata drepților, unde se odihnesc cuvioșii și mucenicii, alături de cei ce s-au luptat pentru apărarea țării, a credinței și a neamului românesc”.

(13, p. 26)

„Îți mulțumesc, Doamne, că niciodată nu mi-ai dat provocări sau încercări pe care să nu le pot duce. Dă-mi, Doamne, mai multă răbdare, mai multă înțelepciune și mai multă voință, ca să pot reuși în ceea ce îmi propun. De nu îmi vei da ce Îți cer, voi înțelege că nu îmi este de folos”.

(13, p. 30)

„Doamne, doresc din toată inima binele aproapelui meu. Sunt fericit când toți oamenii sunt fericiți și le doresc tuturor numai bine. Dă-ne, Doamne, fericirea de a fi cu Tine și aici, și dincolo!”.

(13, p. 32)

„Știu că sunt neputincios fără Tine, Doamne, de aceea Te rog să îmi dai ceea ce este folositor pentru mântuirea sufletului meu. Îți mulțumesc, Doamne, Dumnezeul meu, pentru că am mâini, picioare și că pot mânca! Știu că uneori mă mai laud, iar în fața Ta nu se cuvine o astfel de laudă, însă fac acest lucru din bucuria unui fapt împlinit. Apără-mă de cele rele și acoperă-mă cu umbra aripilor Tale, ca un Bun și Iubitor de oameni!”.

(13, p. 38)

„Eu știu că Tu exiști și că ești cu adevărat Dumnezeu, de aceea mă rog Ție. Mă bucur că am o familie care mă iubește și o casă unde locuim cu toții. De Tine, Doamne, trebuie să ascultăm mereu, pentru că Tu ne vrei binele”.

(13, p. 42)

„Dăruiește-ne, Doamne, prin puterea Ta nemărginită, sănătate, nu numai mie și familiei mele, ci tuturor care au nevoie. Nu vreau să-mi dai averi, ci să mă învrednicești să pot munci eu singur pentru pâinea mea”.

(13, p. 54)

„Doamne, după nume sunt creștin ortodox, dar după fapte, un mare păcătos. Sunt însă, mai întâi de toate, om, iar toți oamenii sunt copiii Tăi. De aceea, chiar dacă am făcut atâtea fapte rele, îndrăznesc să Îți cer diferite daruri. Sunt ca un cerșetor, dar știu că Tu mă consideri un fiu drag, în ciuda neputințelor mele”.

(13, p. 56)

„Doamne, dă-mi o picătură din dragostea Ta, ca să Te urmez aici pe pământ, iar dincolo să fiu cu Tine! Mereu am încercat să găsesc rezolvare omenească la problemele mele, dar soluția la toate neputințele mele ești Tu”.

(13, p. 60)

„Doamne, Îți cer ajutorul, ca să pot trece prin toate încercările vieții. Știu că ele vin de la Tine, ca să îmi testezi credința, dar câteodată cad în fața dificultăților; sunt și momente însă când îmi iau inima în dinți și merg mai departe”.

(13, p. 68)

„Doamne, Îți mulțumesc pentru toate binefacerile și ajutorul de care am avut parte mai ales când m-am rugat intens. Mare este puterea rugăciunii rostite cu jar, cu nevoință sufletească! Știu că, dacă ne rugăm sincer, Tu ne dai cele cerute de noi, dar numai în măsura în care ne sunt de folos în plan duhovnicesc, spre a dăinui cu toții în iubire veșnică”.

(13, p. 70)

„Doamne, aș dori din toată inima ca să fie pe pământ mai multă bunătate și iubire între oameni. Pentru ce există atâta răutate? De ce cădem atât de des în capcanele celui rău? De ce auzim în jurul nostru înjurături, unele dintre ele foarte, foarte urâte, când Tu ne-ai dăruit graiul pentru ca noi să vorbim frumos unii cu alții? Doamne, ajută-ne să fim buni unii cu alții, să ne luăm crucea și așa să ajungem la Tine, Doamne!”

(13, p. 86)

„Dumnezeule, Îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai dăruit în această viață minunată! Doresc ca pe viitor să am o minte mai luminată și să pot lua decizii mult

mai drepte și mai corecte. Te rog să mă ierți pentru toate greșelile pe care le-am făcut și Îți promit că mă voi îndrepta și că nu le voi mai repeta. Doamne, ajută!”.

(13, p. 88)

„Doamne, simt că ești cu mine acum, deși Ți-am greșit... Toate au trecut, însă toate sunt prezente. Nu știu ce va urma, nu mai țin minte ce a fost. Trecutul, prezentul și viitorul îmi par ca învăluite într-o ceață, dar deasupra acestei incertitudini ești Tu, Doamne. Nu mă părăsi! (...) Dă-le copiilor minte înțeleaptă și gândul bun de a trăi în lumea reală, părăsind cât mai mult universul virtual!”.

(13, p. 90)

„Doamne, mă bucur că mi-ai dat înțelepciunea de a lua propriile decizii și de a mă împăca cu mine. Cu Tine alături, am reușit să trec prin etapele vieții fără probleme, chiar dacă am întâmpinat și obstacole greu de depășit. Îți mulțumesc că mă hrănești zilnic, că mi-ai ajutat familia, dându-i sănătate în primul rând. Ajută-ne să împlinim poruncile Tale! Ne bucurăm că ne trezești la viață în fiecare zi, că vedem luminătorii creați de Tine: cum soarele răsare, cum

luna ațipește, cum stele ne veghează și cum iubirea ne păzește”.

(13, p. 98)

„Recunosc, Doamne, că de multe ori m-am abătut de la calea cea bună, dar Tu, ca un Iubitor de oameni, m-ai întors către Tine, așa cum a făcut tatăl cu fiul risipitor. De multe ori am fost mort sufletește, dar m-ai înviat. Tu îmi ești mamă, tată, frate și soră. Rămân până la moarte sub crucea Ta, supus”.

(13, p. 108)

„Nu vreau, Doamne, nimic să-mi dai, m-aș bucura însă pentru o gură de rai! Doamne, nu vreau în fața Ta să cerșesc, cer numai dreptul ca să iubesc... În rest, tot ce crezi Tu că greșesc, sunt pregătit să ispășesc!”.

(13, p. 116)

„Doamne, Îți mulțumesc pentru îngerul pe care mi l-ai dat la botez și care, prin binecuvântarea Ta, mă păzește în fiecare ceas și să oprește să cad în cursa morții, cea întinsă de către diavol”.

(13, p. 128)

„Doamne, eu greșesc mereu și Te necăjesc, dar mă minunez că Tu mă ierți mereu, pentru că mă iubești”.

(13, p. 250)

„Cât de importantă este rugăciunea, ca mijloc de comunicare cu Dumnezeu! O rugăciune face mai mult decât un telefon. A te ruga înseamnă a vorbi cu Dumnezeu prin telefonul fără fir”.

(13, p. 95)

„De mâncat, ai uitat vreodată să mănânci? De ce uiți adeseori să te rogi? Rugăciunea în sine este hrană, putere, har ceresc. Cu Dumnezeu stăm de vorbă doar în momentele noastre de rugăciune”.

(13, p. 121)

„Cartea de rugăciuni este bună, dar nu suficientă. Cartea ne reține atenția doar câteva minute în fața icoanei, poate chiar o oră, dar rugăciunea inimii ne însoțește toată ziua, chiar și noaptea în pat ea nu ne părăsește”.

(15, p. 280)

„Nu trebuie să stai în genunchi, nu trebuie să ai o carte în față, ca să te rogi. Rugăciunea este gândul bun la Iisus. Tot timpul gândește-te la Dumnezeu și acest lucru este bine primit de Dumnezeu, la orice oră din zi și din noapte”.

(18, p. 24)

SEMINARUL TEOLOGIC BUZĂU

„Dacă nu aș fi terminat cursurile acestei instituții teologice, eu astăzi nu eram ceea ce sunt acum: preot, profesor, scriitor, ziarist și sociolog. Mai presus decât toate acestea, Seminarul m-a format ca om printre oameni. M-a ajutat să văd lumea din jurul meu cu alți ochi, pătrunzători, am descoperit sensul și valoarea vieții umane care este unică și infinită în acest Univers creat de bunul Dumnezeu. Seminarul m-a ajutat să-mi fac o cultură enciclopedică, să am acces la toate științele lumii, să cunosc prioritățile în această viață și să înțeleg cât de important este sufletul omului”.

(22, p. 12)

„Pentru mine Seminarul este școala lui Iisus care a semănat multe semințe în sufletul meu”.

(22, p. 68)

SFÂNTA ÎMPĂRTĂȘANIE

„Prin Potir nu se transmite nici un virus sau microb. Totul se spală și se sfințește prin Sângele lui Hristos. Aceasta este Ortodoxia. Decât să te împărtășești cu îndoială, mai bine nu te apropii de Potirul Vieții Veșnice, căci el îi arde pe cei necredincioși”.

(14, p. 34)

SFÂNTUL SAVA DE LA BUZĂU

„Unul din minunatele daruri cu care Dumnezeu a binecuvântat poporul român este numărul mare de sfinți români, știuți și neștiuți de noi, care strălucesc precum

stelele pe bolta cerească a Bisericii. Printre aceștia, la loc de mare cinste se află Sfântul Mucenic Sava, unul dintre primii martiri creștini care a trăit și a pătimit pe meleagurile Buzăului”.

(8, p. 12)

„Hrana lui era postul și rugăciunea, la care se adăuga cuvântul sfânt al Evangheliei lui Hristos. Era bun cu toată lumea, încât toți cei din sat îl iubeau, chiar și goții care stăpâneau aceste ținuturi și nu erau încă creștini”.

„Sfântul Sava este un mărturisitor al credinței poporului nostru și între alte neamuri. Ne bucurăm că din neamul nostru Dumnezeu a ales această mlădiță altoită în Trupul lui Hristos, care este Biserica. El este un neîncetat rugător înaintea lui Dumnezeu pentru noi, creștinii”.

(8, p. 29)

„Sfântul Sava este un reper istoric care ne arată clar cât de vechi este creștinismul la noi, românii, spre deosebire de popoarele din jurul nostru, care au primit mult mai târziu religia creștină prin poruncă de sus”.

(8, p. 63)

„Sfântul Sava trebuie să se bucure tare mult, căci prin martirizarea sa în apa Buzăului, el a devenit pentru România unul din primii ambasadori duhovnicești, cu rangul de sfânt rugător înaintea lui Dumnezeu pentru binele poporului nostru. El ne reprezintă pe noi, românii, în Împărăția lui Dumnezeu, acolo, în ceruri, unde își are locul pregătit din vreme de către Mântuitorul Iisus Hristos”.

(8, p. 64)

„Sfântul Sava este sfântul care m-a cucerit de mic copil și de care m-am îndrăgostit sufletește. Ca elev al Seminarului Teologic din Buzău, am avut posibilitatea să mă documentez despre el (...). Am admirat la el tinerețea, curajul, demnitatea și dragostea lui față de Mântuitorul Hristos”.

(10, p. 7)

„Eu cred tare mult în sfințenia lui Sava. Martiriul lui este dovada supremă a sfințeniei”.

(11, p. 136)

„Pentru mine distanța fizică nu mai este o problemă. Sfântul Sava este deja în inima mea, face parte din mine, este dorul meu după sfințenie. Între noi se află o prietenie de suflet. Ne înțelegem din priviri”.

(15, p. 254)

„Eu cred în puterea lui Dumnezeu Care, prin teleportare, îl poate aduce acasă pe Sfântul Sava în România, la Buzău. El va veni însă dacă va vedea că noi, buzoienii, ne rugăm cu lacrămi pentru aceasta și dacă vom face o schimbare în bine cu viața noastră personală și de familie. Sfinții sunt vii și ei călătoresc dintr-o parte în alta. Te rugăm, Sfinte Sava, vino acasă, pe malul râului Buzău!”.

(19, p. 161)

SFINTELE MOAȘTE

„Prezența sfintelor moaște prin buna lor mireasmă, asemenea florilor de crin, este dovada cea mai vie și convingătoare că sfinții trăiesc plenar și după moartea lor prin înviere. În moaște se află lucrarea Sfântului Duh, Care este izvorul sfințeniei”.

(1, p. 166)

SFÂNTA LITURGHIE / SFINTELE SLUJBE

„În ceruri, toate sufletele participă neîncetat la oficierea Sfintei Liturghii, pe care o săvârșește Însuși Mântuitorul Iisus Hristos. Această slujbă este cosmică, deoarece în ea se cuprind cerul și pământul, oamenii și îngerii. Mai mare slujbă ca Liturghia nu există în Univers. Este singura slujbă care se face în rai”.

(11, p. 11)

„În orice biserică am merge, oriunde se face Sfânta Liturghie, cu adevărat Mântuitorul Hristos este de față, cu Maica Sa sfântă, Fecioara Maria și cu toți sfinții din ceruri”.

(11, p. 24)

„Această slujbă nu poate fi înlocuită cu nicio rugăciune. Nicio pravilă nu are această putere harică să coboare cerul pe pământ și să-L aducă pe Iisus în inimile noastre, să ne ofere Trupul și Sângele Său dumnezeiesc”.

(11, p. 26)

„În perioada comunistă, era interzisă prezența în Biserică, și totuși mulți oameni veneau la sfintele slujbe în vechiul regim comunist. Aproape toți se cununau de către preot. Astăzi, în așa-zisă libertate, oamenii stau necununați, în concubinaj. Ce paradox!”.

(14, p. 36)

„Liturghia este viața Bisericii și a Patriei. Când se va opri oficierea Sfintei Liturghii, atunci aproape este sfârșitul lumii. Sfânta Liturghie nu o poate face preotul singur cu dascălul și nu o poți transmite online credincioșilor. Preotul nu se poate separa de credincioși”.

(14, p. 31)

„Oricât s-ar dezvolta tehnologia, nu se poate transmite online sfințenia Liturghiei, care este jertfa Mântuitorului Iisus Hristos”.

(14, p. 72)

„Dacă într-o biserică oarecare, Sfânta Liturghie este solemnă, înălțătoare, oare cum se desfășoară în ceruri Sfânta Liturghie condusă și săvârșită de Însuși

Mântuitorul Hristos? Acolo ne împărtășește personal Iisus Hristos pe toți”.

(15, p. 31)

„Cu harul primit de la Sfânta Liturghie de duminică putem începe o nouă săptămână cu mare nădejde în ajutorul lui Dumnezeu. Dacă fiecare dintre noi plecăm luni dimineața cu Dumnezeu în suflet și în inimă, la lucru, la școală, oriunde e nevoie de noi, randamentul nostru în toate activitățile pe care ni le-am propus este mare. Ca să avem un început de săptămână bun, cheia succesului este să dăruim ziua de Duminică lui Dumnezeu, și El ne dăruiește în schimb harul Său pentru toată săptămâna”.

(15, p. 294)

SFINȚENIA

„Sfințenia vieții îți dă imunitate totală”.

(11, p. 152)

SFINȚII

„Sfinții au mare trecere la Dumnezeu și sunt gata să ne ajute pe noi, oamenii, prin rugăciunile lor puternice, pline de iubire față de noi: **« Căci totdeauna, în toate rugăciunile mele, mă rog pentru voi toți, cu bucurie, pentru împărtășirea voastră întru Evanghelie »** (Filipeni 1, 4-5). După ce au plecat de pe pământ la cer, ei nu ne uită, ci ne poartă în continuare în rugăciunile lor”.

(12, p. 26)

„Sfințenia este o virtute care se câștigă în timp, cu trudă multă, împlinind poruncile lui Dumnezeu. Sfințenia nu se dobândește printr-o simplă proclamare sau printr-un decret bisericesc. Ea este o lucrare a Duhului Sfânt. Martiriul este calea cea mai scurtă și mai sigură de obținere a sfințeniei”.

(12, p. 49)

„Prin mila și darul lui Dumnezeu, unele familii creștine au devenit « pepiniere de sfinți », din care s-au ridicat apoi sfinți în calendarul Bisericii”.

(12, p. 51)

„Sfinții lui Dumnezeu se bucură de o mare popularitate aici pe pământ, dar mai ales în lumea de dincolo. Ei nu au granițe și nici nu pot fi ținuți pe un perete de biserică. Chipurile și faptele lor călătoresc dintr-o parte în alta a lumii cu viteza luminii și a sunetului. Unii sfinți s-au legat de o anume țară sau regiune pe care au trezit-o la credința în Hristos. O astfel de sfântă este Nina, cea întocmai cu Apostolii, numită și «luminătoarea Georgiei»”.

(12, p. 60)

„Biserica în sine este «Grădina Maicii Domnului», plină de tot felul de flori, care mai de care mai atrăgătoare. Fiecare floare își are farmecul ei, parfumul și culoarea specifică. Sfinții lui Dumnezeu sunt asemenea florilor: fiecare cu identitatea lui spirituală. Nu există floare urâtă; asemenea, fiecare sfânt este plin de frumusețe spirituală. În orice floare descoperim minunea lui Dumnezeu; la fel, în orice sfânt aflăm lucrarea Duhului Sfânt. Fiecare sfânt are harisma lui specifică”.

(12, p. 69)

„Sfinții sunt florile lui Dumnezeu de pe pământ. Fiecare sfânt are darul său. Unele flori fac semințe, din care ies alte flori cu același parfum. Așa se întâmplă cu unele mame sfinte, ele nasc copii care, la rândul lor, devin sfinți în calendarul Bisericii”.

(12, p. 89)

„Orice sfânt, indiferent de numele pe care-l poartă, este o ființă armonizată cu undele Duhului Sfânt, care-l învăluie și-l luminează în mod haric și tainic”.

(12, p. 91)

„În fiecare sfânt Se sălășluiește Domnul Hristos, prin dumnezeirea și umanitatea Sa sfântă și sfințitoare, izvor al harurilor. Sfințenia este, pe de-o parte, darul lui Dumnezeu, iar pe de altă parte este și lucrarea în bine a omului care este chemat să urce treptele desăvârșirii prin conlucrarea sa cu Duhul Sfânt”.

(12, p. 95)

„Sfințenia este un urcuș anevoios, o lucrare ce durează toată viața. Abia după plecarea de aici, omul

poate primi sfințenia de la Dumnezeu, ca o încununare a vieții sale pământești, dusă cu credință și cu fapte bune, la care se adaugă harul gratuit al Duhului Sfânt”.

(12, p. 95)

„Sfântul este o biserică vie, în care lucrează Duhul Sfânt”.

(12, p. 96)

„Sfinții, cu toții, indiferent dacă și-au încheiat viața cu mucenicie sau prin cuvioșie, și-au pus singuri faptele lor bune, pline de credință, în traista vieții lor”.

(12, p. 98)

„Toți sfinții se pricep la toate cele de trebuință nouă, oamenilor”.

(15, p. 23)

„Fiecare din noi să ne îndrăgostim de un sfânt oarecare, la care găsim afinități, puncte comune de

viață, de suferință și să apelăm la el zi și noapte. Sfinții ne ajută, sunt gata să ne sară în ajutor, pentru că ei ne înțeleg cel mai bine; și ei au trăit pe acest pământ și s-au confruntat cu greutățile vieții noastre".

(19, p. 115)

SINUCIDEREA

„Acolo unde este pocăință mare, vine și iertarea lui Dumnezeu. Sinuciderea nu este o soluție, ci complică și mai mult răul. A te sinucide înseamnă a te da în mâinile diavolului. A face pocăință, adică a te căi cu sinceră părere de rău și a compensa răul făcut cu multe milostenii și lacrimi de pocăință, înseamnă a te lăsa în brațele iubitoare ale lui Dumnezeu".

(3, p. 93)

SITUAȚIA ACTUALĂ

„Vremurile apocaliptice pe care le trăim cu toții în prezent nu ne sperie, căci sunt doar un început de

cernere a credinței. Ele au menirea să ne responsabilizeze și ne îndeamnă să luăm atitudine”.

(14, p. 7)

„Dumnezeu nu poate sta indiferent la această luptă pe viață și pe moarte; la această confruntare între lumină și întuneric; între bine și rău; între credință și deznădejde; între păcat și virtute; între minciună și adevăr”.

(14, p. 12)

„Creștinul care se spovedește des și merge în fiecare duminică și sărbătoare la Sfânta Biserică, luând parte în mod activ la Sfânta Liturghie, capătă imunitate față de energiile negative pe care le simțim în jurul nostru”.

(14, p. 12)

„Creștinul de astăzi trebuie să facă față la tot felul de provocări: secularizare, globalizare, ateism, terorism, război cibernetic etc.”.

(14, p. 13)

„covid 19 face parte din scenariul de distrugere a omenirii. Cele două războaie mondiale nu au produs atâta panică și pagube materiale și umane, cât a făcut această pandemie artificială, amplificată de o mare parte din mass-media și susținută politic de guvernul mondial, care subordonează toate guvernele naționale, acestea cedând foarte ușor. Teroarea sanitară este mai periculoasă decât furia gloanțelor”.

(14, p. 17)

„Există laboratoare științifice în multe țări avansate din punct de vedere economic, în care se cheltuiesc sume enorme pentru a crea viruși, ca să distrugă omenirea. Cu acești bani se pot eradica rapid foametea și unele boli care pot fi vindecate în țările slab dezvoltate, condamnate la pieire. La ora actuală, bogățiile lumii se află în mâna unor corporații străine, care controlează totul”.

(14, p. 18)

„Nu există pandemie mondială, ci artificială, creată în laborator și răspândită prin mass-media,

care este arma politicienilor. Virusul covid 19 este controlat, dirijat și infiltrat unde se dorește”.

(14, p. 22)

„Pentru guvernul mondial, persoanele de vârsta a treia sunt o mare povară socială și economică, de aceea el s-a grăbit să pună în practică acest proiect diabolic: pandemia covid 19, ca să distrugă acest segment de populație, care are imunitatea foarte scăzută. Prin decesul acestor persoane, guvernul mondial a scăpat de grija față de persoanele vârstnice, care nu mai pot ajuta economia lumii, deoarece ele doar consumă din rezervele statului”.

(14, p. 23)

„S-a ajuns la această criză spirituală majoră, deoarece noi, oamenii, L-am pierdut pe Dumnezeu; ne lipsește busola vieții, care este încrederea totală în Dumnezeu. Ne-am îndepărtat de Biserică, pe care o considerăm ca orice instituție umană”.

(14, p. 26)

„Toate au o limită în viață. Dumnezeu ne-a spus că desfrâul e un mare păcat, dar guvernele lumii au

legiferat homosexualitatea, lesbianismul, avorturile... Dumnezeu ce să facă în aceste condiții? Nu există altă cale de vindecare decât pocăința, care înseamnă a ne lăsa de păcate, a ne pare rău că le-am făcut cu bună știință și a ne schimba total în bine îndată, de acum".

(14, p. 29)

„Totul depinde de noi. În afară de Dumnezeu nu există altă soluție. Nici un guvern, chiar mondial, nu ne va izbăvi de această pandemie, cu orice vaccinare s-ar descoperi; tot boala și moartea ne așteaptă, dacă nu ne vom schimba viața în bine".

(14, p. 30)

„Este păcat că la butoanele României s-au strecurat oameni politici care nu au nimic comun cu credința ortodoxă a poporului român".

(14, p. 33)

„În aceste vremuri de lipsuri, de sărăcie, trebuie să fim solidari cu cei în nevoi. Caritatea acum se verifică, dacă o avem în sânge sau nu. Ești fericit doar în măsura în care faci pe altul fericit".

(14, p. 41)

„Trăim vremuri grele. Nu mai suntem siguri pe ziua de mâine, deoarece noi L-am scos pe Dumnezeu din viața noastră. El este veșnic și noi suntem copiii Lui. Când L-am pierdut pe Dumnezeu, am pierdut bucuria vieții, încrederea în ziua de mâine”.

(14, p. 43)

„Un lucru nu trebuie uitat: Dumnezeu nu se lasă umilit și nici batjocorit. Adevărul va ieși la iveală și Lumina va învinge întunericul necredinței. Puțin mai este și Antihristul va pieri pentru totdeauna, cu toți cei care l-au slujit pe acest pământ”.

(14, p. 44)

„Sunt foarte îngrijorat de efectele psihice ale pandemiei cu covid 19. Multe persoane au intrat în depresie totală. Pentru această boală nu există vaccinuri. E nevoie de o terapie spirituală continuă, statornică și cu multă dăruire în duhul credinței, ca pacientul să-și capete din nou încrederea în Dumnezeu”.

(14, p. 57)

„Ca țară, noi am pierdut foarte mult, deoarece «agenturile străine», cu ajutorul «cozilor de topor» din România, au lucrat sistematic la distrugerea economică, socială și spirituală a poporului nostru”.

(14, p. 64)

„Cel mai mare dar pe care ni l-a făcut bunul Dumnezeu este libertatea, pe care Statul o restrânge din ce în ce mai mult”.

(14, p. 65)

„În decembrie 1989 aveam o țară fără datorii externe, iar acum suntem vânduți străinilor cu totul. Ne-au fost distruse speranțele, visele și gândurile noastre de bine. Am ajuns sclavi în țara noastră. Corporațiile internaționale au pus mâna pe averea națională. Sute de mii de tineri au plecat în străinătate, natalitatea s-a redus dramatic, iar viitorul este sumbru. Doar o minune mai poate salva neamul românesc, care este amăgit de ofertele tentante ale străinilor”.

(15, p. 10)

„Avem nevoie de demnitate națională, de credința ortodoxă și de pavăza Bisericii Ortodoxe. Încă nădăjduiesc că mai sunt români cu suflet mare, care vor schimba destinul acestei țări”.

(15, p. 10)

„Aș vrea să uit de toată graba aceasta, să mă întorc la ritmul copilăriei mele, când ziua dura o veșnicie, iar noaptea, o eternitate. Toate în acest Univers au un rost, o mișcare, o destinație și o împlinire. Noi am ieșit de mult din rânduiala lui Dumnezeu, ne-am făcut alte unități de măsură, alte criterii de a valorifica și a evalua lucrurile și evenimentele din jurul nostru. Am comercializat totul, chiar și timpul, despre care americanii spun: «timpul înseamnă bani – time is money»”.

(15, p. 97)

SOLIDARITATEA

„Să ne bucurăm de binele celor din jurul nostru și să plângem cu ei necazurile lor! Evanghelia lui Iisus ne îndeamnă să fim mereu solidari cu cei din jurul

nostru. Să-L avem pe Iisus în inimă și vom avea mereu bucurie și dragoste de oameni!”.

(19, p. 104)

SOȚUL

„Soțul face parte din tine; te naști cu el în ființa ta, îți umple sufletul. Prin plecarea lui în lumea de dincolo, rămâne un gol, pe care nimeni nu-l poate umple. Poți avea copii tare buni, săritori, ajutători; dar ei nu-l pot înlocui pe soț. Copiii vin, te ajută, apoi pleacă la casele lor. Tu rămâi mereu singură, cu gândul tot timpul la soț. Abia acum începi să înțelegi că soțul avea și el ceva bun, că prin el ai devenit mamă, bunică; că de la el ți-a rămas un nume, o familie, o amintire pe care nu o poți șterge deloc”.

(18, p. 153)

SPOVEDANIA

„După ce te spovedești și te împărtășești, devii tare liniștit, încrezător în puterea lui Dumnezeu. Este ca și cum ai fi asigurat cu o poliță foarte importantă,

care te despăgubește rapid și eficient pentru orice pierdere în viață”.

(18, p. 34)

„După cum o boală, dacă o tratezi imediat, se vindecă repede, așa se întâmplă și cu sufletul nostru murdar și bolnav: se curăță și se vindecă repede dacă mergem urgent la duhovnic, să ne spovedim. Deasa spovedanie ne dă imunitate împotriva energiilor negative ale duhurilor rele. Persoanele care se spovedesc des au o față luminoasă, un chip liniștit, o pace lăuntrică”.

(19, p. 143)

SUFERINȚA

„Să-L binecuvântăm pe Dumnezeu pentru acest pahar al suferinței! Nu ne lasă Dumnezeu, Care este iubire multă. Să avem iubire în noi! (...) Iubirea este unicul răspuns la suferință. Atunci când iubești, suferința trece mai ușor. O femeie însărcinată suportă durerile nașterii pruncului ei pentru că îl iubește mult”.

(2, p. 13)

„Așa cum peștera de la Betleem este cel mai mare sanctuar din acest Univers, deoarece în acel staul S-a născut Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, tot la fel orice loc din lume unde oamenii suferă pentru Dumnezeu se sfințește prin puterea Duhului Sfânt, Care pe toate le binecuvântează”.

(2, p. 32).

„Toată cultura, toată civilizația și progresul sunt o permanentă luptă cu suferința, o strădanie necontenită de a înlocui durerea cu fericirea. Suferința este izvorul sfințeniei și al credinței trainice. Faptele cele mari se nasc din suferință, după cum florile cele mai frumoase se nasc printre spini. Suferința este izvorul sublimului, leagănul vieții și hrana sufletului. Numai prin suferință ne bucurăm de viața viitoare. Suferința e bărbatul, iar femeia e fericirea. Din unirea lor se nasc gândurile cele înalte către patria cerească, apar copiii virtuților”.

(2, p. 113)

„Atunci când te gândești la Hristos, la cât de mult a suferit El pentru păcatele tale, ale noastre, în clipa

aceea durerile tale vor scădea în intensitate și vei simți o ușurare”.

(11, p. 145)

„Sufletul nostru bolește adesea și se vindecă prin Sfântul Maslu cu rugăciune și cu credință”.

(11, p. 146)

„Dacă păcatele noastre vor crește în intensitate, și bolile se vor diversifica. Orice factură o plătim aici. Nu rămâne nimic nefacturat”.

(14, p. 29)

„Atunci când sufletul nostru este sănătos, vom învinge mult mai ușor orice boală care ne atacă. Vindecarea vine din interior! Mulți medici credincioși cu adevărat în puterea lui Dumnezeu au înțeles acest mare adevăr și îi sfătuiesc pe pacienți să se roage și să-L caute cu toată ființa pe Părintele ceresc”.

(14, p. 50)

„Maslul este o slujbă a Bisericii care are multă putere de vindecare pentru orice boală. De asemenea,

aghiasma mare are multă putere de vindecare și de întărire a bolnavului care crede cu tărie în Dumnezeu”.

(14, p, 51)

„Experiența bolii prezente în viața noastră pe o perioadă îndelungată are menirea să ne aducă cu ajutorul credinței în bunul Dumnezeu o pace lăuntrică, o stare de bucurie duhovnicească, o împăcare cu noi înșine; să ne lăsăm așadar întru totul în mâinile lui Dumnezeu, căci El ne vrea mântuiți prin Școala suferinței”.

(16, p. 20)

„Suferința proprie ne învață să fim mai sensibili în relațiile cu cei din jur; să-i apreciem mai mult pentru ajutorul pe care ni-l oferă în aceste momente din viața noastră. Pe de altă parte, boala ne ajută să ne cunoaștem mai bine. Ea ne arată ce lipsuri sufletești avem. Dacă în timpul bolii cugetăm mereu la Dumnezeu, durerea se ușurează. A te gândi la suferința lui Hristos de pe Cruce este cea mai bună anestezie”.

(16, p. 21)

„În viață uităm de multe ori faptele esențiale. După ce a trecut cineva printr-o boală grea, va înțelege pentru totdeauna că sănătatea este cel mai mare dar de la Dumnezeu; sănătatea e scumpă”.

(16, p. 21)

„Când cineva este diagnosticat cu boala numită cancer, în clipa aceea persoana în cauză intră în alertă maximă. Își face filmul vieții, să vadă de ce a primit această cruntă boală. Realizează imediat că păcatele tinereții l-au adus în acest stadiu. Încearcă să se împace cu Dumnezeu prin spovedanie cât mai deasă”.

(19, p. 177)

„Cancerul nu înseamnă moarte, ci binecuvântare; el este ca un clopot care ne trezește la adevărata viață, plăcută lui Dumnezeu. Chiar dacă unele persoane mor din cauza bolii, nu este nicio tragedie, deoarece ele au plecat pregătite sufletește în lumea de dincolo. S-au împăcat cu Dumnezeu, cu cei din jurul lor și cu ele însele. Ele au o moarte liniștită”.

(19, p. 178)

„Un om bolnav trebuie vindecat mai întâi sufletește prin spovedanie deasă, dezlegări, maslu, împărtășanie, și apoi trupul începe să se refacă, uneori chiar miraculos”.

(21, p. 166)

TEOLOGIA

„Teologia se învață în rugăciune, în genunchi, la Sfânta Liturghie, prin Sfânta Scriptură și cu toate cărțile de profil citite la zi”.

(13, p. 17)

TIMPUL

„Zilele trec foarte repede, mai ales când aștepți un eveniment deosebit și plăcut. Timpul aleargă iute, uneori chiar zboară la modul concret. Dacă a trecut ziua de marți, în mintea mea, a doua zi este duminică. Aceasta este viteza timpului, care s-a scurtat foarte mult”.

(18, p. 49)

„Timpul pe care ni-l dă Dumnezeu pe acest pământ trebuie să-l administrăm bine, pentru a nu-l risipi. O clipă, un ceas, o zi, un an pierdut nu pot fi niciodată recuperate. Timpul este ca un râu care curge mereu la vale. Nu poți da timpul înapoi. El se duce pentru totdeauna”.

(19, p. 126)

UNIVERSUL

„Numai Hristos poate restaura acest Univers care ne înconjoară, numai El poate transfigura acest Cosmos ce stă încă răstignit pe Golgota istoriei”.

(23, p. 33)

VIAȚA

„Noi nu putem să ne prelungim viața nici măcar cu o secundă și nici nu putem face cerere să ne naștem. Ne naștem când Dumnezeu are nevoie de noi și plecăm când Dumnezeu ne cheamă la El, ca să

ne dea să facem altceva bun în lumea de dincolo. Fiecare dintre noi trebuie să cugete la cele veșnice și să fie mereu gata de a pleca dincolo”.

(15, p. 109)

„Viața noastră aici pe pământ este o ecuație matematică cu trei necunoscute: nu știm când ne naștem; nu știm ce ni se întâmplă în timpul vieții; nu știm când plecăm în lumea de dincolo. Toate aceste necunoscute sunt rezolvate într-o clipită de bunul Dumnezeu, care este Atotștiutor”.

(18, p. 67)

„Dumnezeu nu omoară pe nimeni. El este dintotdeauna și pentru totdeauna viață. El nu are moarte în El, nu o dorește, nu o produce și nu o iubește. Dintotdeauna El a fost viață și este pentru viața veșnică”.

(18, p. 70)

„Viața este darul bunului Dumnezeu. Venim de la El, pe pământul Lui, pentru o vreme, după care plecăm din nou tot la Dumnezeu. Nu contează câți

ani vieţuim în această lume trecătoare, ci cum am trăit: cât de mult ne-am bucurat de viaţă şi ce am făcut cu ea. Fiecare are un rost în acest Univers, nu suntem la întâmplare aici şi nu dispărem în neant. Viaţa trebuie privită cu mare responsabilitate, deoarece vom da socoteală lui Dumnezeu de tot ce am gândit, vorbit şi făcut în această viaţă pământească".

(17, p. 49)

„Ne naştem o dată pentru totdeauna. Viaţa noastră este unică. Nu există reîncarnare, cum greşit susţin budiştii şi alte religii orientale. Ne naştem unde vrea Dumnezeu şi când vrea El, după care plecăm în lumea de dincolo tot când vrea Dumnezeu. Cu alte cuvinte, avem o singură viaţă de trăit aici pe pământ, iar dincolo intrăm în veşnicie".

(19, p. 211)

VIAŢA LA ŢARĂ

„Viaţa la ţară nu este totuna cu viaţa la oraş. La ţară, în mediul rural, totul este natural, firesc, poetic

și înălțător. Aici natura este vie și Duhul lui Dumnezeu se simte intens pretutindeni. La liturghia cosmică iau parte și codrul, păsările, viețuitoarele mici și mari, iar oamenii, ca niște prinți printre ele, psalmodiază, în slava inimii, tăcute acatiste, pravila de zi cu zi. La țară, Patria este vie, frumoasă, mare cât vezi cu ochii și înaltă până începe cerul, fereastra bunului Dumnezeu, care ne privește cu drag noaptea, când ne odihnim”.

(5, p. 15)

„Una este să stai într-un bloc rece, casă peste casă, fără grădină și fără poteci între vecini, și alta este să stai la țară, într-o cămăruță cu cerdac, unde Dumnezeu privește de pe prispa casei și stă la masă cu țăranul ce-și face cruce înainte de a mânca”.

(5, p. 20)

„Acasă la țară, timpul mi se părea o veșnicie. Aici, la oraș, timpul s-a scurtat mult: anul cât o lună, luna cât o săptămână, săptămâna cât o zi, iar ziua cât o oră. Ne învârtim ca titirezul de dimineața până seara și nu știm ce am făcut toată ziua”.

(5, p. 20)

„Începe tu să fii bun, iar cei din jurul tău te vor urma”.

(13, p. 11)

„Orice persoană care îl biruie pe cel rău și se împodobește cu toate virtuțile creștinești este cu adevărat un rege de admirat. Tot ce înveți, aplică în viața ta personală și vei deveni un bun creștin”.

(13, p. 61)

„Creștinul este încrezător că Dumnezeu nu ne lasă, că Maica Domnului ne ocrotește și că toți sfinții din ceruri sunt cu noi. Creștinul ortodox este pătruns de iubire, iertare, toleranță. El nu-și face singur dreptate. Întotdeauna caută pacea”.

(14, p. 16)

„Orice exagerare este dăunătoare, chiar și în cele spirituale. În tot ce facem, avem nevoie de dreaptă socoteală, de echilibru. Asceza și filantropia se fac practic, rațional, cu discernământ și constant (...). Dreapta socoteală în toate este cheia succesului în viață”.

(14, p. 123)

„Atunci când ne aflăm jos, adică în smerenie, de se întâmplă să cădem, nu mai există pericol, deoarece suntem chiar pe treapta de jos. În virtutea smereniei adevărate, autentice, descoperim un mare paradox: când ne recunoaștem neputințele, ne vedem limitele și ne așezăm, ca vameșul din Evanghelie, pe ultimul loc, Dumnezeu ne pune după aceea sus, în primul rând. Cât de minunată este rânduiala bunului Dumnezeu!”.

(15, p. 259)

„În timpul discuțiilor nu este bine să-l întrerupem pe cel ce ne vorbește. Bunul simț, omenia ne obligă să ținem cont de toți cei din jurul nostru, să le dăm șanse egale de afirmare”.

(15, p. 297)

„Mântuitorul, prin aceste cuvinte: «fiți înțelepți ca șerpii», ne spune așa: fiți atenți când vin primejdii, necazuri, puneți-vă la adăpost, nu vă expuneți în față. Dacă cineva vă jignește, vă scuipă, să nu vă răzbunați; mai bine vă retrageți și plecați acasă, ca să nu răspundeți la rău cu rău sau să acționați cu violență”.

(18, p. 60)

„Pentru o fată, dar și pentru un băiat, virginitatea este cea mai mare virtute, e o treaptă a sfințeniei la care sunt chemați toți tinerii înainte de nuntă. Dacă te păstrezi virgină, fecioară, fără nicio relație sexuală cu băieți sau bărbați, la nunta ta, trena de mireasă o vor ține în biserică chiar îngerii. La acest lucru sfânt să ții ca la lumina ochilor”.

(18, p. 88)

„La orice om apreciez demnitatea, bărbăția, curajul și mai ales smerenia. Orice funcție am avea în viață, să nu uităm de unde am plecat și cine a fost cu noi ca să ne ajute pentru a urca treptele vieții umane. Altruismul, voluntariatul îl fac pe om frumos, plăcut și atrăgător. Îmi place ca fiecare ființă umană să aibă zâmbet și încredere în puterea lui Dumnezeu, Care este mare și minunat”.

(19, p. 114)

„Înțelepciunea este o mare virtute, pe care Dumnezeu o dăruiește celor credincioși care păzesc poruncile Sale sfinte. A fi înțelept înseamnă a ști să discerni binele de rău și să alegi întotdeauna calea cea bună în viață”.

(19, p. 146)

NĂDEJDEA

„Nădejdea este o virtute care ne încredințează că vom ajunge în final la o stare de fericire și de bine; că ne vom uni într-o bună zi cu Dumnezeu, de unde izvorăște fericirea”.

(21, p. 138)

„Nădejdea ne ajută să luptăm până la capăt, cu orice risc. Ea ne dă putere să luptăm împotriva tuturor ispitelor și păcatelor”.

(21, p. 138)

ZÂMBETUL

„Zâmbetul în sine este expresia pură și convingătoare a stării de fericire pe care o trăim în adâncul ființei noastre. Omul, când zâmbește, de fapt se bucură, adică este fericit”.

(21, p. 210)

„Zâmbetul este cel mai frumos gest al omului; nu costă nimic, căci el este darul lui Dumnezeu pe care îl avem prin creație de la Dumnezeu, dar din păcate îl folosim rar”.

(21, p. 211)

„Ființa umană este caracterizată prin zâmbet, care apare de la naștere și se menține până la adânci bătrâneți, dacă-L lăsăm pe Iisus Hristos în inima noastră. Lui Dumnezeu nu-i plac oamenii triști și posomorâți”.

(21, p. 215)

CĂRȚILE AUTORULUI SAVA BOGASIU (PR. PROF. MILEA MIHAIL) ÎN ORDINE CRONOLOGICĂ:

1. **VIAȚA ȘI ACATISTUL SFÂNTULUI MUCENIC SAVA DE LA BUZĂU.** Atena, 1994

2. *(traducător al cărții din limba aramaică)* – **SFÂNTUL AFRAAT PERSANUL: ÎNDRUMĂRI DUHOVNICEȘTI.** București, Editura Anastasia, 1998

3. **VIAȚA ȘI ACATISTUL SFÂNTULUI SAVA DE LA BUZĂU.** Buzău, Editura „Sfântul Sava”, 2002

4. **VIAȚA ȘI ACATISTUL CUVIOSULUI VASILE DE LA POIANA MĂRULUI.** Buzău, Editura „Sfântul Sava”, 2002

5. **BISERICA ȘI SOCIETATEA.** Buzău, Editura MAD LINOTYPE, 2005

6. **SAVALIADA. FUNDAȚIA „SFÂNTUL SAVA DE LA BUZĂU” ÎN IMAGINI ȘI CUVINTE.** Buzău, Editura Alpha MDN, 2006

7. **GLASUL BISERICII DESPRE UNIUNEA EUROPEANĂ.** Buzău, Editura Alpha MDN, 2007

8. **SANSALAS** *(roman).* Buzău, Editura Alpha MDN, 2008

9. **MĂREȚIA BISERICII ORTODOXE.** Buzău, Editura Alpha MDN, 2008

10. **MARE ESTE DUMNEZEU.** Buzău, Editura Alpha MDN, 2008

11. **GRIGORE VIERU, LUCEAFĂRUL DE DINCOLO DE PRUT AL LIMBII ROMÂNE.** Buzău, Editura Alpha MDN, 2009

12. **AȘEZĂMINTE PATRONATE DE SFÂNTUL SAVA DE LA BUZĂU.** Buzău, Editura Alpha MDN, 2009

13. **CONVORBIRI AMPRENTATE.** Buzău, Editura Alpha MDN, 2009

14. **EVANGHELIA ÎN ESEURI DUMINICALE.** Buzău, Editura Alpha MDN, 2010

15. **TESTAMENT ÎNTRU VEȘNICIE AL PĂRINTELUI VASILE ȘT. ANTOFIE.** Buzău, Editura Alpha MDN, 2010

16. **DIALOGURI NON-VIOLENȚĂ AMPRENTATE.** Buzău, Editura Alpha MDN, 2010

17. **ABECEDARUL ISTORIC AL BASARABIEI DE LA A LA Z.** Buzău, Editura Alpha MDN, 2010

18. **SACRUL ÎN POEZIA LUI GRIGORE VIERU.** Buzău, Editura Alpha MDN, 2011

19. **MĂRTURII ÎN LUMINA DREPTEI CREDINȚE.** Buzău, Editura Alpha MDN, 2011

20. **BASARABIA ÎN VERSURI** *(poezii).* Buzău, Editura Alpha MDN, 2011

21. **O ZI DIN VIAȚA UNUI PREOT.** Buzău, Editura Alpha MDN, 2012

22. *(împreună cu Aureliu Perdeleanu):* **O LACRIMĂ PENTRU BASARABIA.** Buzău, Editura Editgraph, 2012

23. **PĂRINTELE MACARIE ÎN SLUJBA SFÂNTULUI CUVIOS VASILE DE LA POIANA MĂRULUI.** Buzău, Editura Alpha MDN, 2013

24. **DUHOVNICUL, UN DEVOTAT PRIETEN DE SUFLET.** Buzău, Editura Alpha MDN, 2013

25. **GÂNDURI PRINTRE RÂNDURI.** Buzău, Editura Editgraph, 2013

26. **SFINȚII BRÂNCOVENI – MARTIRI AI ORTODOXIEI ROMÂNEȘTI.** Buzău, Editura Editgraph, 2014

27. **CREDINȚA ȘI DEMNITATEA SFINȚILOR BRÂNCOVENI ÎN FAȚA MORȚII** *(piesă de teatru).* Buzău, Editura Editgraph, 2014

28. **ULTIMA NOAPTE A SFINȚILOR BRÂNCOVENI** *(roman).* Buzău, Editura Alpha MDN, 2014

29. **STIHURI BRÂNCOVENEȘTI** *(poezii).* Buzău, Editura Alpha MDN, 2014

30. **PATRIA ÎN OPERA LUI GRIGORE VIERU.** Buzău, Editura Alpha MDN, 2015

31. **POETUL DE PE ARIPILE VULTURULUI – BUCUR CHIRIAC.** Buzău, Editura Editgraph, 2016

32. **SFINȚI CU NUMELE SAVA ÎN BISERICA ORTODOXĂ.** Buzău, Editura Editgraph, 2017

33. **SFÂNTUL SAVA DE LA BUZĂU ÎNTR-UN ACATIST ÎNTREIT.** Buzău, Editura Alpha MDN, 2017

34. **ABECEDARUL MARII UNIRI.** Buzău, Editura Alpha MDN, 2018

35. **PELERINAJ DE SUFLET ÎN CAPADOCIA: PE URMELE SFÂNTULUI MUCENIC SAVA DE LA BUZĂU.** Buzău, Editura Editgraph, 2019

36. **PELERINUL** *(roman).* Buzău, Editura Alpha MDN, 2019

37. **SFINȚI DIN CAPADOCIA CONTEMPORANI CU SFÂNTUL MUCENIC SAVA DE LA BUZĂU.** Buzău, Editura Editgraph, 2019

38. **SCRISORI CĂTRE BUNUL DUMNEZEU.** Buzău, Editura Editgraph, 2020

39. **CREȘTINUL AUTENTIC DE ASTĂZI, UN MARTIR ÎN DEVENIRE.** Buzău, Editura Editgraph, 2020

40. **JURNALUL MEU CU SFÂNTUL SAVA DE LA BUZĂU. 105 ZILE ÎMPREUNĂ CU ȘI DESPRE SFÂNTUL MUCENIC SAVA DE LA BUZĂU: confesiuni, corespondență, experiențe duhovnicești, gânduri, dorințe etc.** Buzău, Editura Editgraph, 2020

41. **SIMONA, UN ÎNGER CARE ZBOARĂ.** Buzău, Editura Editgraph, 2022

42. **NICOLAE BULAT: ULTIMUL PÂRCĂLAB DE LA SOROCA.** Buzău, Editura Editgraph, 2022

43. **PRESCURA** *(roman).* Buzău, Editura Alpha MDN, 2023

44. *(împreună cu Ana Bejan):* **ÎMPREUNĂ ÎN SLUJBA BISERICII, A POPORULUI ȘI A LIMBII ROMÂNE.** Buzău, Editura Editgraph, 2023

45. **PELERINAJ ÎN SERBIA PE URMELE SFINȚILOR.** Buzău, Editura Editgraph, 2023.

46. **DIALOGURI TAINICE LA UMBRA SEMINARULUI TEOLOGIC DIN BUZĂU.** Buzău, Editura Editgraph, 2023

47. **ALFABETUL FERICIRII VEȘNICE.** Buzău, Editura Editgraph, 2023

48. **MANUALUL DE VIAȚĂ AL POETULUI GRIGORE VIERU.** Buzău, Editura Editgraph, 2024

49. **RÂNDURI PRINTRE GÂNDURI.** Buzău, Editura Editgraph, 2024

50. **NOȚIUNEA DE „LUME" ÎN SCRIERILE SFÂNTULUI APOSTOL ȘI EVANGHELIST IOAN.** Buzău, Editura Editgraph, 2024